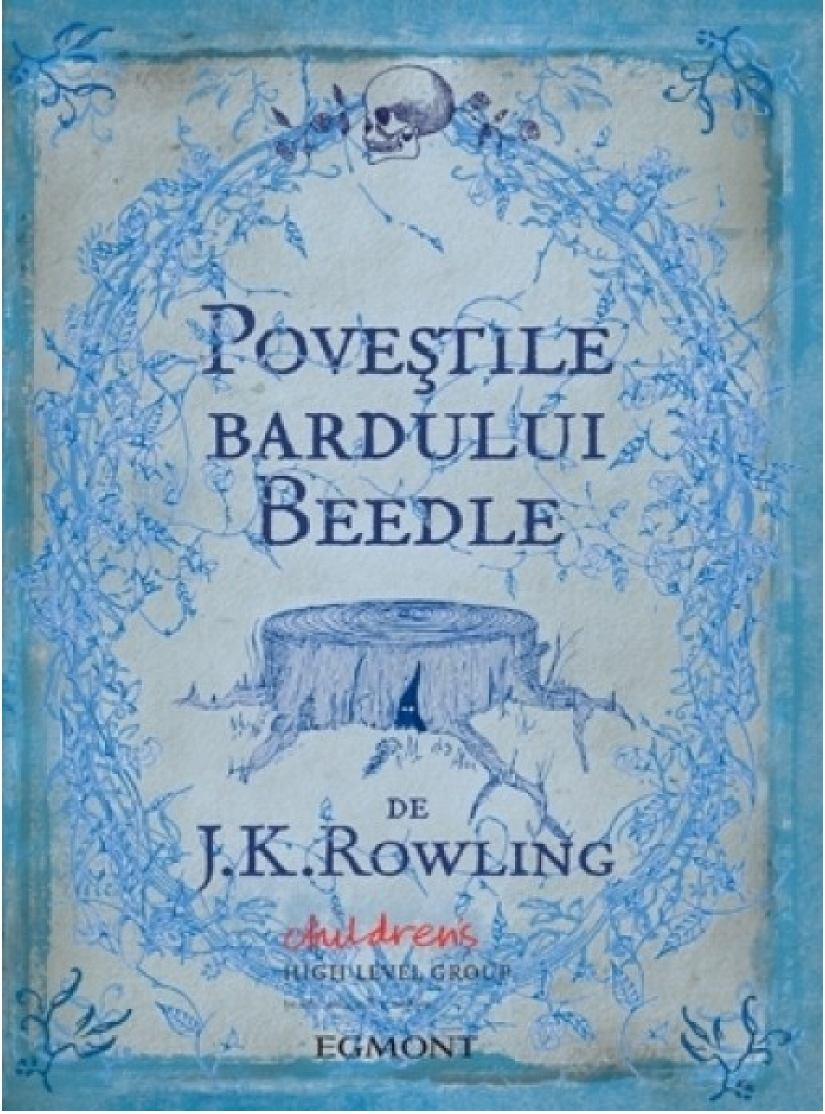
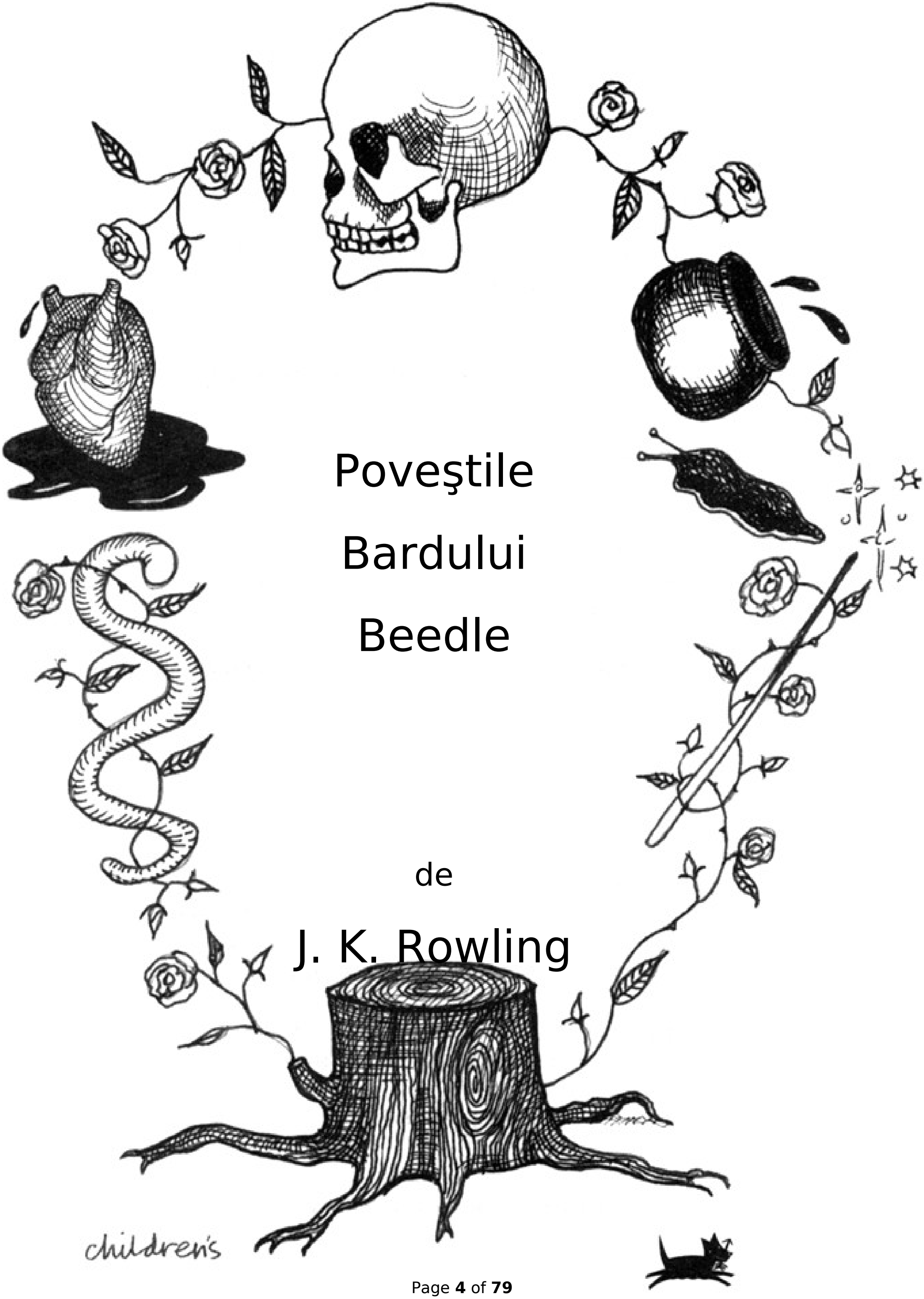

POVEŞTILE
BARDULUI
BEEDLE
DE
J.K.ROWLING
childrens
HIGH LEVEL GROUP
EGMONT

Poveştile Bardului Beedle

Titluri disponibile în seria Harry Potter

Harry Potter şi Piatra Filozofală
Harry Potter şi Camera Secretelor
Harry Potter şi Prizonierul din Azkaban
Harry Potter şi Pocalul de Foc
Harry Potter şi Ordinul Phoenix
Harry Potter şi Prinţul Semipur
Harry Potter şi Talismanele Morţii

Poveştile Bardului Beedle

de

J. K. Rowling

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROWLING, JOANNE KATHLEEN
Poveştile bardului Beedle / J. K. Rowling;
trad.: Adriana Bădescu; red.: Julia Kretsch. –
Bucureşti: Egmont România, 2008
ISBN 978-606-516-125-2

I. Badescu, Adriana (trad.)
II. Kretsch, Julia (red.)

821.111-93-31 = 135.1

Prima ediţie publicată în 2008, în Marea Britanie
Children's High Level Group,
45 Great Peter Street, London, SWIP 3LT,
În asociere cu Bloomsbury Publishing Plc,
36 Soho Square, London, W1D 3QY

The Children's High Level Group (CHLG) este o organizaţie caritabilă înregistrată conform legilor engleze. Număr de înregistrare 1112575

www.chlg.org

Titlul în limba engleză: The Tales of Beedle the Bard
Titlul în limba română: Poveştile bardului Beedle

Traducător Adriana Bădescu
Redactor: Julia Kretsch

Publicat de EGMONT ROMÂNIA
Bd. Carol I nr. 12, sector 3, Bucureşti, 030164
Tel: 021/311 40 38; Fax: 021/311 40 39
E-mail: egmontromania@ero.egmont.com
www.egmont.ro

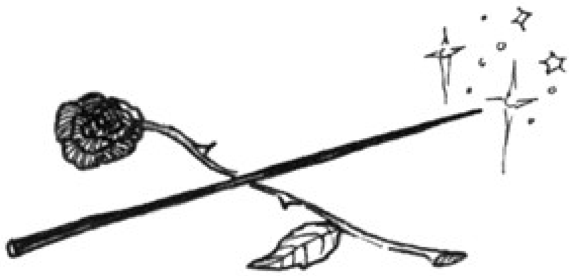
Tipărit în Germania, 2008
ISBN: 978-606-516-125-2

Hârtia folosită pentru publicarea acestei cărţi are acreditare © 1996 Forest Stewardship Council A.C. (FSC). FSC promovează administrarea corectă, benefică din punct de vedere social şi viabilă din punct de vedere economic a pădurilor lumii.

Typeset de RefineCatch Limited, Bungay, Suffolk

C u p r i n s

Introducere

Poveştile bardului Beedle au fost scrise pentru tinerii vrăjitori şi vrăjitoare în devenire. Istorioarele acestea au fost de secole o lectură preferată în prag de noapte, astfel că, pentru mulţi dintre elevii de la Hogwarts, *Oala săltăreaţă* şi *Fântâna norocului fără cusur* sunt la fel de cunoscute precum *Cenuşăreasa* şi *Frumoasa Adormită* pentru copiii Încuiaţilor (adică cei lipsiţi de talentul magiei).

Poveştile bardului Beedle seamănă din multe puncte de vedere cu basmele noastre; buna purtare, de pildă, este de obicei răsplătită, iar răutatea e pedepsită. Există însă o deosebire foarte importantă. În poveştile Încuiaţilor, magia şi vrăjitoria se află de obicei la originea necazurilor prin care trece eroul sau eroina: vrăjitoarea cea rea a otrăvit mărul, a cufundat-o pe prinţesă într-un somn de o sută de ani sau l-a transformat pe prinţ într-o bestie hidoasă. În *Poveştile bardului Beedle,* pe de altă parte întâlnim eroi şi eroine care, deşi pot face vrăji şi se pricep la magie, dau şi ei de necazuri pe care le rezolvă la fel de greu ca noi, ceilalţi. Poveştile lui Beedle au ajutat generaţii de părinţi să le explice copiilor cu harul magiei această importantă lecţie de viaţă: anume că magia rezolvă probleme, dar uneori le şi creează.

O altă deosebire importantă între aceste istorioare şi basmele Încuiaţilor este aceea că vrăjitoarele lui Beedle îşi caută norocul cu mult mai multă înverşunare decât eroinele basmelor. Asha, Altheda, Amata şi Babbitty Rabbitty sunt vrăjitoare care-şi iau soarta în propriile mâini, în loc să

tragă un somn de o sută de ani ori să aştepte pe cineva care să le găsească pantofiorul pierdut. Excepţia de la această regulă – domniţa fără nume din *Inima păroasă a vrăjitorului* – se comportă mai degrabă ca prinţesele din cărţile noastre de basme, dar în cazul ei povestea nu se încheie cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi".

Bardul Beedle a trăit în secolul al cincisprezecelea şi viaţa lui a rămas în mare parte învăluită în mister. Ştim că a venit pe lume în Yorkshire, Anglia, iar singura gravură care a supravieţuit din acele vremuri ni-l înfăţişează cu o barbă teribil de bogată. Dacă poveştile nu greşesc în privinţa aceasta, lui Beedle îi cam plăceau Încuiaţii, pe care îi considera mai degrabă neştiutori decât rău intenţionaţi; nu avea încredere în Magia Neagră şi credea că cele mai grave excese ale artei vrăjitoreşti îşi au originea în cruzimea, apatia şi utilizarea greşită şi arogantă a talentelor proprii – trăsături omeneşti prin excelenţă. În poveştile lui, eroii şi eroinele care triumfă nu sunt cei cu puterile magice cele mai mari, ci aceia care dovedesc din plin bunătate sufletească, bun simţ şi candoare.

Un mag al zilelor noastre care avea opinii similare a fost, desigur, profesorul Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, din Ordinul Merlin (Clasa Întâi), director al Şcolii Hogwarts de Magie, Farmece şi Vrăjitorii, Magician Suprem al Confederaţiei Internaţionale a Vrăjitorilor şi Vrăjitor Şef al Vrăjustiţiei. Chiar şi ţinând seama de această asemănare, am fost surprinsă când am găsit un set de notiţe pe marginea *Poveştilor bardului Beedle* printre numeroasele hârtii pe care Dumbledore le-a lăsat prin testament Arhivelor de la Hogwarts. Nu vom şti niciodată dacă Dumbledore a scris aceste comentarii pentru propria

sa plăcere sau dacă a avut intenţia să le publice mai târziu; în orice caz, am primit din partea actualei directoare de la Hogwarts, profesoara Minerva McGonagall, amabila permisiune de a publica aici notiţele profesorului Dumbledore, împreună cu o nouă traducere a poveştilor, realizată de Hermione Granger. Sperăm că ideile bunului profesor, care includ observaţii privind istoria magiei, amintiri personale şi informaţii preţioase referitoare la aspecte esenţiale ale fiecărei poveşti, vor ajuta o nouă generaţie de Încuiaţi şi tineri magicieni deopotrivă să aprecieze cum se cuvine *Poveştile bardului Beedle.* Toţi cei care l-au cunoscut personal sunt de părere că profesorul Dumbledore ar fi fost încântat să susţină acest proiect, dat fiind că drepturile de autor obţinute vor fi donate organizaţiei Children's High Level Group, ce acţionează în numele copiilor care au o stringentă nevoie de a fi reprezentaţi public.

Mi se pare corect să fac o mică adăugire la notiţele profesorului Dumbledore. Din câte ştim noi, notiţele au fost făcute cu circa un an şi jumătate înainte de tragicele evenimente care au avut loc în Turnul de Astronomie de la Hogwarts. Cei care cunosc istoria celui mai recent război al vrăjitoriei (de pildă, toţi cei care au citit cele şapte volume despre viaţa lui Harry Potter) îşi vor da seama că profesorul Dumbledore dezvăluie ceva mai puţin decât ştie cu adevărat – sau bănuieşte – despre ultima poveste din cartea de faţă. Motivul omisiunilor se află, poate, în ceea ce i-a spus Dumbledore, cu mulţi ani înainte, celui mai îndrăgit şi mai cunoscut elev al său:

„Adevărul este un lucru minunat şi teribil, şi de aceea trebuie tratat cu mare precauţie."

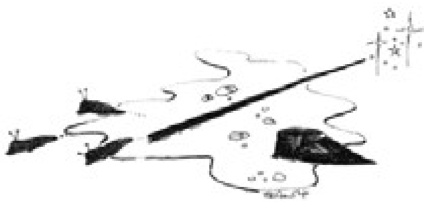
Indiferent dacă suntem sau nu de acord cu el, trebuie să-i iertăm profesorului dorinţa de a-i proteja pe viitorii cititori de ispitele cărora el însuşi le-a căzut pradă şi pentru care a plătit un preţ atât de mare.

J K Rowling
2008

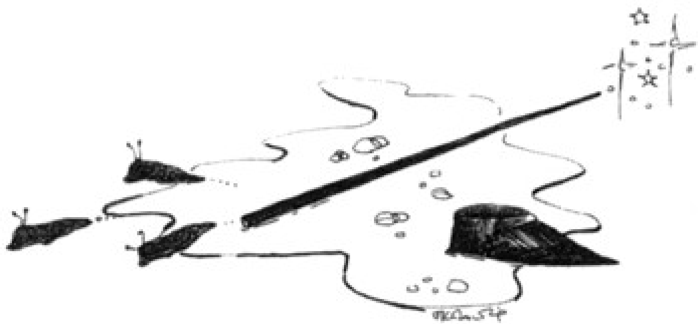
Pe marginea notelor de subsol

Profesorul Dumbledore pare să fi scris pentru un public vrăjitoresc şi de aceea mi-am permis să adaug uneori câte o notiţă în care am explicat un termen sau o întâmplare mai puţin cunoscute cititorilor Încuiaţi.

JKR

1

vrăjitorul şi oala săltăreaţă

A fost odată un bătrân vrăjitor cu inimă bună, care îşi folosea cu generozitate şi înţelepciune harul magic, pentru binele vecinilor săi. Preferând să nu dezvăluie adevărata sursă a puterii sale, el susţinea că poţiunile, farmecele şi antidoturile ieşeau gata preparate din micul vas pe care îl numea oala lui norocoasă. Oameni de pe cele mai îndepărtate meleaguri veneau să-şi spună necazurile în faţa lui, iar vrăjitorul amesteca bucuros în oală şi îndrepta imediat lucrurile.

Îndrăgitul mag a trăit până la o vârstă venerabilă iar când a pierit, şi-a lăsat toate bunurile singurului său fiu. Acesta nu semăna câtuşi de puţin cu bunul lui părinte. Pe toţi cei care nu aveau puteri magice îi considera nevolnici şi neînsemnaţi, astfel că nu o dată criticase obiceiul părintelui său de a-şi folosi harul vrăjitoresc pentru a-şi ajuta vecinii.

La moartea tatălui, fiul a găsit în oala cea veche un mic pacheţel ce purta numele lui. L-a deschis, în speranţa că va da de aur în el, dar înăuntru nu se afla decât un

papuc moale şi gros, prea mic pentru a fi purtat, şi fără pereche.

Pe o bucăţică de pergament aflată în papuc stătea scris: „Fiului meu, cu speranţa că nu va avea niciodată nevoie de el."

Băiatul a bombănit mânios ceva despre mintea slăbită de ani a tatălui său, după care a aruncat papucul înapoi în oală, hotărând de îndată c-o va folosi de acum înainte pe post de coş de gunoi.

În aceeaşi seară, la uşa casei a bătut o femeie din sat.

— Nepoata mea suferă de o mulţime de negi, domnule, i-a spus ea. Tatăl domniei tale obişnuia să prepare o pomadă specială în oala aceea veche...

— Dispari! a strigat fiul. Ce-mi pasă mie de negii ţâncului tău?!

Şi i-a trântit femeii uşa în faţă.

Îndată, din bucătărie au început să răsune zdrăngăneli şi clămpăneli. Vrăjitorul şi-a aprins bagheta, a deschis uşa şi, spre uimirea sa, a dat cu ochii de vechea oală a tatălui său: Îi crescuse un picior de alamă, unul singur, şi ţopăia pe loc, în mijlocul încăperii, făcând un zgomot teribil pe pardoseala cu lespezi.

Uimit, fiul s-a apropiat să se uite mai bine, dar s-a tras imediat înapoi când a văzut că toată suprafaţa vasului era plină de negi.

— Chestie dezgustătoare! strigă el, încercând mai întâi să facă oala să dispară, apoi s-o cureţe cu o magie şi în cele din urmă s-o alunge din casă.

Dar niciuna dintre vrăji n-a dat roade şi nicidecum n-a izbutit s-o împiedice să ţopăie în urma lui, afară din bucătărie, şi să îl urmeze până în pat, zăngănind şi clămpănind cu un zgomot asurzitor pe fiecare treaptă a scării din lemn.

Toată noaptea, vrăjitorul n-a putut să doarmă din cauza oalei buboase care continua să ţopăie lângă patul lui.

A doua zi dimineaţa, s-a luat iarăşi după el până la masa la care voia să-şi mănânce micul dejun.

Clang, clang, clang, făcea oala cu un picior de alamă, iar vrăjitorul nu apucase să ia nici măcar o lingură din budinca lui, când se auzi din nou un ciocănit la uşă. În prag stătea de această dată un bătrân.

— Măgăruşa mea, domnule, dădu el să explice. S-a pierdut ori mi-o fi fost furată şi făr' de ea nu pot să-mi duc oalele la târg, iar familiei mele îi va fi tare foame-n seara asta.

— Ba mie mi-e foame acum! urlă vrăjitorul şi trânti uşa în nasul bătrânului.

Clang, clang, clang, zăngănea piciorul oalei pe pardoseală, numai că acum clămpănitul era însoţit de răgete de măgar şi de vaiete de foame răsunând din adâncurile vasului.

— Stai locului! Şi taci odată! strigă vrăjitorul, dar degeaba.

Toate puterile lui magice n-au izbutit să potolească oala buboasă, care a continuat să ţopăie pe urmele lui ziua întreagă, zăngănind, răgând şi văitându-se, orice ar fi făcut el şi oriunde s-ar fi dus.

În seara aceea, un al treilea ciocănit s-a auzit în uşa vrăjitorului. În prag, o tânără plângea în hohote, de-ai fi zis că i se rupe inima în piept.

— Copilaşul meu e tare bolnav, suspină ea. Nu vrei oare să ne ajuţi, rogu-te? Tatăl domniei tale mi-a zis să vin dacă dau de necaz...

Dar vrăjitorul i-a trântit şi ei uşa în nas.

Acum însă, oala zănatecă se umplu până la buză cu apă sărată, împrăştiind lacrimi pe toată podeaua în vreme ce ţopăia, răgea, se văieta şi căpăta tot mai mulţi negi.

Deşi până la sfârşitul săptămânii niciun sătean n-a mai venit să-i ceară ajutorul, oala îi aducea la cunoştinţă variatele lor necazuri. După câteva zile, nu numai că răgea, se văieta, vărsa lacrimi şi se-mpestriţa cu alţi negi, dar în plus horcăia şi gemea, plângea ca un copil, scheuna ca un câine şi împroşca brânză urât mirositoare, lapte acrit şi o armată întreagă de melci flămânzi.

Vrăjitorul nu mai putea nici să doarmă şi nici să mănânce cu oala alături, dar aceasta refuza să plece, iar el nu izbutea cu niciun chip s-o facă să tacă sau să stea locului. Şi, într-un târziu, n-a mai suportat.

— Veniţi la mine cu toate necazurile, problemele şi supărările voastre! strigă el, fugind în noapte cu oala clămpănind în urma lui, pe drumul spre sat. Veniţi! Lăsaţi-mă să vă vindec şi să vă aduc alinare! Oala tatălui meu e aici, iar eu o să vă ajut!

Şi, urmat de oala ticăloasă, fugea pe drum, aruncând cu farmece şi vrăji când încolo, când încoace.

Într-una dintre case, negii fetiţei au dispărut în vreme ce ea dormea; măgarul pierdut a fost adus dintr-un crâng

îndepărtat şi aşezat blând în grajdul lui; bebeluşul bolnav a fost scăldat în ceai de frăsinel şi s-a trezit sănătos şi rumen la faţă. La fiecare casă atinsă de boală şi de necazuri, vrăjitorul şi-a dat toată silinţa şi, treptat, oala a încetat să mai geamă şi să mai horcăie, devenind liniştită, curată şi strălucitoare.

— Ei bine, oală? întrebă vrăjitorul tremurând, îndată ce s-au ivit zorile.

Vasul scuipă afară papucul fără pereche şi îi dădu voie să i-l pună pe piciorul de alamă. Împreună, vrăjitorul şi oala au pornit spre casă, iar acum, în sfârşit, zăngănitul şi clămpănitul încetaseră. Din ziua aceea, vrăjitorul i-a ajutat pe toţi sătenii, aşa cum făcuse şi tatăl lui înainte; altfel, oala îşi azvârlea papucul şi începea iar să ţopăie.

Albus Dumbledore despre Vrăjitorul şi oala săltăreaţă

Un vrăjitor bătrân şi bun la suflet hotărăşte să-i dea o lecţie fiului său cu inima împietrită, făcându-l să cunoască suferinţele Încuiaţilor din vecinătate. Conştiinţa tânărului vrăjitor se trezeşte la viaţă, iar el acceptă să-şi folosească vrăjile pentru binele vecinilor săi fără talente magice. O fabulă simplă şi înduioşătoare, am putea spune, numai că, dacă am crede aşa ceva, am dovedi că suntem nişte zevzeci. O poveste care trage spuza pe turta Încuiaţilor, înfăţişând un părinte iubitor de Încuiaţi ca fiind un vrăjitor mai bun decât hainul lui fiu? E de mirare că mai există câteva exemplare din versiunea originală, scăpate de flăcările în care suratele lor erau de obicei aruncate.

Beedle nu prea era un om al epocii sale, cu predicile pe care le tot ţinea despre dragostea frăţească pentru Încuiaţi. La începutul secolului al cincisprezecelea, persecuţiile la care erau supuşi vrăjitorii şi vrăjitoarele deveneau tot mai numeroase în întreaga Europă. Mulţi dintre membrii comunităţii vrăjitoreşti erau de părere – şi nu fără motiv – că a te oferi să faci o vrajă asupra purcelului bolnav al vecinului Încuiat era totuna cu a aprinde focul pentru propriul rug.[1] *„Să-i lăsăm pe Încuiaţi să se descurce fără ajutorul nostru!" era strigătul care răsuna pretutindeni în vreme ce vrăjitorii se depărtau tot mai mult de semenii lor fără puteri magice. Şi totul a culminat cu adoptarea Statutului Internaţional al Secretului Vrăjitoresc în 1689, când tagma vrăjitorilor a hotărât să intre în clandestinitate.*

Copiii sunt totuşi copii, aşa că oala săltăreaţă le-a captivat imaginaţia. Soluţia aleasă a fost renunţarea la morala pro-Încuiaţi şi păstrarea vasului bubos, aşa că la mijlocul secolului al şaisprezecelea circula deja o versiune diferită a poveştii în rândul familiilor de vrăjitori. În această nouă versiune, oala săltăreaţă îl apără pe un vrăjitor nevinovat de vecinii săi înarmaţi cu furci şi torţe aprinse, alungându-i de lângă casa lui, prinzându-i şi înghiţindu-i pe de-a-ntregul.

---

[1] Este adevărat, desigur, că autenticii vrăjitori şi vrăjitoarele veritabile reuşeau să scape de rug, de butuc şi de ştreang (vezi notele mele despre Lisette de Lapin în comentariul la povestea *Babbitty Rabbitty şi ciotul ei hohotitor),* dar au existat şi câteva decese: lui Sir Nicholas de Mimsy-Porpington (vrăjitor la curtea regală în timpul vieţii şi fantomă în Turnul Cercetaşilor în timpul morţii) i-a fost luată bagheta înainte de a fi aruncat în temniţă şi astfel n-a mai izbutit să scape de execuţie; familiile de vrăjitori erau predispuse să piardă mai cu seamă membri tineri care, fiindcă nu aveau abilitatea de a-şi controla puterile magice, erau uşor de depistat de vânătorii de vrăjitori ai Încuiaţilor.

La sfârşitul poveştii, când oala i-a înfulecat deja pe mai toţi vecinii săi, vrăjitorul obţine de la puţinii săteni rămaşi în viaţă promisiunea că îl vor lăsa în pace să-şi practice meşteşugurile magice. În schimbul acestei făgăduieli, îi cere oalei să-şi elibereze victimele, astfel că sătenii sunt scuipaţi din străfundurile ei, uşor mutilaţi. Chiar şi astăzi unii dintre copiii vrăjitori află de la părinţii lor (în general de orientare anti-Încuiaţi) numai versiunea revizuită a poveştii, iar atunci când – şi dacă – o citesc pe cea originală, rămân foarte surprinşi.

Aşa cum am spus mai devreme, mesajul său pro-Încuiaţi nu a fost singurul motiv pentru care *Vrăjitorul şi oala săltăreaţă* a stârnit furie. Pe măsură ce vânătoarea de vrăjitoare a devenit tot mai înverşunată, familiile de vrăjitori au început să ducă o viaţă dublă, folosind farmece de deghizare pentru a se proteja. În secolul al şaptesprezecelea, orice vrăjitor sau vrăjitoare care alegea să fraternizeze cu Încuiaţii era considerat suspect, devenind chiar un proscris în cadrul comunităţii. Printre numeroasele insulte aruncate la adresa vrăjitorilor şi vrăjitoarelor pro-Încuiaţi (epitete suculente precum „cocinar", „mâncător de gunoi" sau „scursură" datează din această perioadă) era şi acuzaţia de a avea puteri magice slabe sau inferioare.

Vrăjitorii influenţi ai vremii, cum ar fi Brutus Reacredinţă, editor al revistei anti-Încuiaţi *Vrăjitorul la război,* au perpetuat ideea falsă că orice iubitor de Încuiaţi era la fel de vrăjitor ca un Non.[2] În 1675, Brutus scria:

---

[2] Non-ul este persoana născută din părinți vrăjitori, fără a avea însă ea însăși puteri magice. Astfel de cazuri sunt rare. Vrăjitorii născuți din familii de Încuiați sunt întîlniți mult mai des. JKR

Un lucru îl putem spune cu certitudine: orice vrăjitor care demonstrează preferinţă pentru compania Încuiaţilor este redus ca inteligenţă, cu puteri magice atât de slabe şi de jalnice, încât nu se poate simţi superior decât dacă se vede înconjurat de porcari Încuiaţi. Nu există semn mai sigur de magie neputincioasă decât slăbiciunea pentru compania celor fără de talent vrăjitoresc.

Această prejudecată a dispărut în cele din urmă, ca urmare a copleşitoarelor dovezi care atestau că unii dintre cei mai străluciţi vrăjitori ai lumii[3] erau – pentru a folosi un termen popular – „iubitori de Încuiaţi".

Ultima obiecţie la adresa poveştii *Vrăjitorul şi oala săltăreaţă* este şi astăzi de actualitate în anumite medii. Ea a fost cel mai fericit exprimată, probabil, de Beatrix Bloxam (1794-1910), autoarea detestabilelor *Poveşti ale ciupercii otrăvitoare.* Doamna Bloxam credea că *Poveştile bardului Beedle* sunt dăunătoare pentru copii din cauza a ceea ce ea numea „nesănătoasa lor preocupare pentru cele mai cumplite subiecte, precum moartea, bolile, vărsările de sânge, Magia Neagră, personajele negative şi emisiile trupeşti de cea mai dezgustătoare speţă". Doamna Bloxam a luat numeroase poveşti vechi, inclusiv câteva ale bardului Beedle, şi le-a rescris în conformitate cu propriile-i idealuri, pe care le numea „a umple minţile pure ale îngeraşilor noştri cu gânduri sănătoase şi fericite, a le feri somnul

[3] Precum eu însumi.

dulce de vise ticăloase şi a proteja preţioasa floare a nevinovăţiei lor".

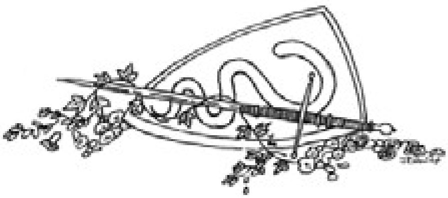
Ultimul paragraf din versiunea pură şi preţioasă a poveştii Vrăjitorul şi oala săltăreaţă, *scrisă de doamna Bloxam, sună astfel:*

Apoi mica oală aurie începu să danseze de încântare – hop-ţop-ţop – pe delicatele-i degeţele roz! Nenea Willykins vindecase toate păpuşicile de durerile lor de burtică, iar micuţa oală era atât de fericită, încât s-a umplut de dulciuri pentru Nenea Willykins şi pentru păpuşici!

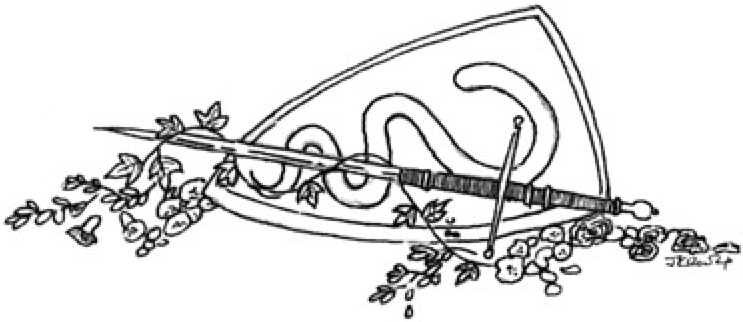
— Dar să nu uitaţi să vă spălaţi pe dinţişori! strigă oala.

Iar Nenea Willykins a îmbrăţişat şi sărutat oala săltăreaţă şi a promis că întotdeauna le va ajuta pe păpuşici şi niciodată nu va mai fi un maţe-fripte morocănos.

Povestea doamnei Bloxam, a stârnit mereu aceeaşi reacţie, din partea tuturor generaţiilor de copii vrăjitori: nestăpânite icnete de vomă, urmate imediat de cererea ca volumul să fie luat din faţa lor şi sfâşiat în mii de bucăţele.

2

Fântâna norocului fără cusur

Sus, pe culmea unui deal, într-o grădină fermecată înconjurată de ziduri înalte şi apărată de o magie puternică, susura Fântâna norocului fără cusur.

O dată pe an, între ceasul răsăritului şi cel al asfinţitului în cea mai lungă zi a anului, unui singur nefericit i se oferea şansa de a-şi croi drum până la Fântână, a se scălda în apele ei şi a primi Noroc Fără Cusur pentru totdeauna.

În ziua cu pricina, sute de oameni veneau din toate colţurile regatului, pentru a ajunge la zidurile grădinii înainte de ivirea zorilor. Bărbaţi şi femei, bogaţi şi săraci, tineri şi bătrâni, cu puteri magice sau fără, se strângeau acolo în întuneric, fiecare sperând că el va fi cel ce va izbuti să intre în grădină.

Trei vrăjitoare, fiecare cu povara ei de necazuri, s-au întâlnit pe undeva pe la marginile mulţimii şi, în vreme ce aşteptau răsăritul, şi-au spus una alteia durerile.

Prima, pe nume Asha, suferea de o boală pe care niciun Vindecător n-o putea tămădui. Femeia spera ca

Fântâna să-i alunge toate simptomele şi să-i dăruiască o viaţă lungă şi fericită.

Cea de-a doua, Altheda, fusese jefuită de un vrăjitor malefic, care îi furase casa, aurul şi bagheta. Ea spera ca Fântâna s-o scape de neputinţă şi de sărăcie.

A treia vrăjitoare, Amata era numele ei, fusese părăsită de cel pe care îl iubea şi simţea că inima i s-a frânt pentru totdeauna. Spera că Fântâna îi va tămădui tristeţea şi dorul.

Plângându-se una pe alta, cele trei femei s-au înţeles ca, dacă norocul le va surâde, să rămână unite şi să încerce să ajungă împreună la Fântână.

Pe cer se ivi prima rază de soare şi în zid apăru o crăpătură. Mulţimea dădu năvală, fiecare strigându-şi dreptul la binefacerile Fântânii. Lujeri din grădina de dincolo de zid se strecurară printre oamenii care se înghesuiau şi se răsuciră în jurul primei vrăjitoare, Asha. Ea o prinse de mână pe cea de-a doua, Altheda, care la rândul ei înşfăcă strâns rochia celei de-a treia, Amata.

Iar Amata se agăţă fără să vrea de armura unui cavaler cu aer posomorât, călare pe un cal numai piele şi os.

Lujerii le traseră pe cele trei vrăjitoare prin crăpătura din zid, iar cavalerul se pomeni smuls de pe armăsarul său şi târât după ele.

Ţipetele furioase ale mulţimii răsunară în aerul dimineţii şi apoi amuţiră, când zidul grădinii se închise iarăşi.

Asha şi Altheda erau mânioase pe Amata, care din greşeală îl adusese şi pe cavaler înăuntru.

— Un singur om se poate scălda în fântână! Va fi şi aşa destul de greu să hotărâm care dintre noi va fi aceea, fără a-l mai adăuga şi pe al patrulea!

Sir Nenoroc, cum i se spunea cavalerului dincolo de zidurile grădinii, îşi dădu seama că femeile de lângă el erau vrăjitoare şi, cum el n-avea darul magiei şi nici mare pricepere la turniruri ori la duel, sau vreun talent deosebit, era sigur că nu putea spera să ajungă la Fântână înaintea celor trei. Prin urmare, şi-a declarat intenţia de a se retrage dincolo de zidurile grădinii.

La spusele lui, Amata se înfurie şi ea.

— Fricosule! Trage-ţi sabia, cavalere, şi ajută-ne să ne atingem scopul!

Şi astfel, cele trei vrăjitoare şi cavalerul posomorât porniră la drum prin grădina fermecată. Ierburi rare, fructe şi flori creşteau din belşug de o parte şi de alta a potecilor scăldate în soare. Niciun obstacol nu le ieşi în drum până ce n-ajunseră la poalele dealului pe care trona Fântâna.

Acolo însă, încolăcit în jurul dealului, se afla un monstruos Vierme alb, umflat şi orb. La apropierea lor, dihania îşi întoarse spre ei chipul scârbos şi rosti aceste cuvinte:

— Daţi-mi dovada durerilor voastre.

Sir Nenoroc îşi scoase sabia şi se pregăti să ucidă monstrul, dar lama i se frânse. Altheda începu să arunce cu pietre în Vierme, în vreme ce Asha şi Amata încercară toate vrăjile pe care le ştiau pentru a supune sau a hipnotiza bestia. Dar puterea baghetelor lor se dovedi la fel de neînsemnată ca aceea a pietrelor azvârlite de Altheda ori

ca sabia cavalerului: Viermele nu le dădu voie să treacă mai departe.

Soarele se ridica tot mai mult pe cer şi, disperată, Asha începu să plângă. Viermele uriaş îşi apropie faţa de a ei şi-i sorbi lacrimile de pe obraji. Cu setea potolită, monstrul se trase într-o parte şi dispăru într-o gaură din pământ.

Bucurându-se că scăpaseră de el, vrăjitoarele şi cavalerul începură să urce coasta dealului, siguri că vor ajunge la Fântână înainte de amiază.

Pe la jumătatea urcuşului însă, dădură peste câteva cuvinte săpate în pământ, în faţa lor.

Daţi-mi rodul străduinţelor voastre.

Sir Nenoroc scoase unica monedă pe care o avea şi o puse pe iarba înverzită a dealului, dar banul se rostogoli la vale şi nimeni nu-l mai găsi. Cele trei vrăjitoare şi cavalerul îşi continuară drumul, dar cu toate că mergeau de ore bune, nu mai înaintau nici măcar cu un pas. Culmea rămânea tot departe, iar cuvintele se aflau în continuare în faţa lor.

Toţi patru erau descurajaţi când soarele se ridică pe boltă deasupra lor şi începu apoi să coboare la orizont. Altheda mergea însă mai repede şi mai hotărât decât toţi ceilalţi şi-i îndemna mereu să-i urmeze exemplul, deşi nici ea nu înainta câtuşi de puţin pe dealul fermecat.

— Curaj, prieteni, nu vă daţi bătuţi! strigă ea, ştergându-şi sudoarea care îi curgea pe frunte.

Când picurii căzură pe pământ, scânteietori, inscripţia care le bloca drumul dispăru şi cei patru constatară că pot din nou să urce dealul.

Încântaţi de dispariţia celui de-al doilea obstacol, porniră spre culme cu paşi mari, grăbindu-se cât îi ţineau puterile, până ce în sfârşit zăriră Fântâna strălucind ca un cristal, înconjurată de flori şi de copaci.

Înainte de a putea ajunge însă la ea, dădură peste un pârâu ce curgea în jurul culmii, blocându-le drumul. În adâncul apei limpezi zăcea o piatră netedă, pe care stătea scris:

Daţi-mi comoara trecutului vostru.

Sir Nenoroc încercă să traverseze pârâul folosindu-şi scutul drept plută, dar acesta se scufundă. Cele trei vrăjitoare îl scoaseră din apă şi apoi dădură să sară peste albie, dar pârâul nu le lăsa cu niciun chip să treacă, iar soarele cobora tot mai mult pe cer.

Prin urmare, se aşezară să cugete la mesajul scris pe piatră, iar Amata îl înţelese cea dintâi. Luându-şi bagheta, îşi culese din minte toate amintirile despre zilele fericite petrecute împreună cu iubitul ei şi le aruncă în apele vijelioase. Pârâul le sorbi şi în faţa lor se iviră pietre pe care să poată păşi. Cele trei vrăjitoare şi cavalerul izbutiră astfel să ajungă în sfârşit pe culmea dealului.

Fântâna scânteia în faţa lor, între ierburi şi flori nemaiîntâlnite, mai frumoase decât tot ce văzuseră ei până

atunci. Cerul părea ca de rubin; venise vremea să decidă care dintre ei se va scălda în apa Fântânii.

Înainte de a se putea hotărî însă, delicata Asha se prăbuşi la pământ. Istovită de eforturile de a ajunge pe culme, era în pragul morţii.

Cei trei prieteni ar fi dus-o pe braţe până la Fântână, dar Asha era pradă agoniei şi-i imploră să n-o atingă. Altheda se grăbi să culeagă toate ierburile despre care credea că pot fi de ajutor, le amestecă în apa din butelca lui Sir Nenoroc şi turnă poţiunea în gura Ashei.

Îndată, aceasta se ridică în capul oaselor. Şi mai mult decât atât, toate semnele bolii ei dispăruseră deja.

— Sunt vindecată! strigă ea. Nu mai am nevoie de Fântână! Să se scalde Altheda!

Dar Altheda culegea alte ierburi şi le aduna în şorţul ei.

— Dacă pot vindeca o boală ca asta, voi câştiga bani cu nemiluita! Să se îmbăieze Amata!

Sir Nenoroc schiţă o plecăciune şi-i făcu semn Amatei să se apropie de Fântână, dar fata clătină din cap. Pârâul îi luase cu el toate părerile de rău, iar ea îşi dădu seama că iubitul ei se dovedise crud şi necredincios şi că era mult mai fericită acum, că scăpase de el.

— Bunule domn, trebuie să te scalzi domnia ta, ca răsplată pentru cavalerismul de care ai dat dovadă! îi spuse ea lui Sir Nenoroc.

În ultimele raze ale soarelui, cavalerul păşi în faţă şi se îmbăie în Fântâna norocului fără cusur, uimit că fusese ales dintre sute de oameni şi încântat de norocul lui incredibil.

Când soarele dispărea dincolo de orizont, Sir Nenoroc ieşi din apă în toată gloria triumfului său şi se aruncă, în armura sa ruginită, la picioarele Amatei, cea mai bună şi mai frumoasă fată pe care o văzuse în viaţa lui. Îmbătat de succes, îi ceru să-i dăruiască mâna şi inima ei, iar Amata, nu mai puţin încântată, înţelese că a găsit bărbatul demn de ea.

Cele trei vrăjitoare şi cavalerul porniră la vale împreună, braţ la braţ, şi toţi patru au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, fără ca vreunul dintre ei să bănuiască măcar o clipă că apele Fântânii nu aveau de fapt nici-o putere deosebită.

Albus Dumbledore despre Fântâna norocului fără cusur

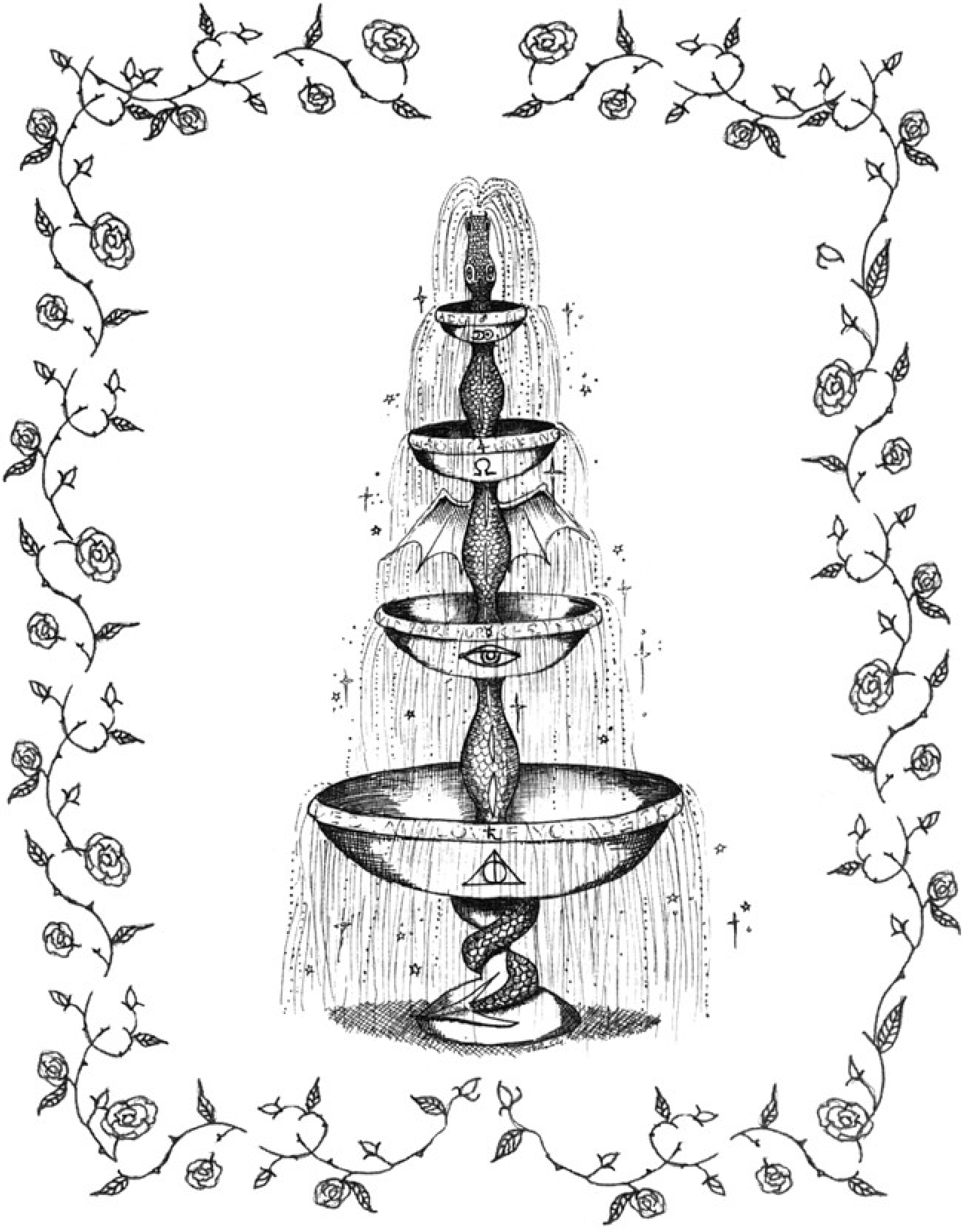
Fântâna norocului fără cusur a fost şi este una dintre cele mai îndrăgite poveşti, într-atât încât a constituit subiectul unicei tentative de a introduce pantomimă de Crăciun în cadrul celebrărilor festive de la Hogwarts.

Profesorul nostru de ierbologie de la vremea aceea, Herbert Beery[4], un entuziast susţinător al teatrului de amatori, a propus o adaptare a acestei apreciate poveşti pentru copii, ca un dar de sărbători pentru elevi şi profesori. Eu eram pe atunci un tânăr profesor de

[4] Profesorul Beery a părăsit în cele din urma Hogwarts pentru a preda la A.V.A.D. (Academia Vrăjitorească de Arte Dramatice), unde – așa cum mi-a mărturisit odata – a continuat să resimtă o puternică aversiune față de punerea în scenă a acestei povești, considerând-o aducatoare de ghinion.

transfigurare, iar Herbert îmi încredinţase „efectele speciale".

Ca urmare, trebuia să încropesc o Fântână a Norocului Fără Cusur pe deplin funcţională şi un deal înverzit în miniatură, pe care eroul şi cele trei eroine ale noastre să pară

că urcă, în vreme ce el se cufunda cu încetul sub scenă şi, treptat, dispărea din vedere.

Cred că aş putea să afirm, fără a fi prea orgolios, că atât fântâna, cât şi dealul şi-au îndeplinit în bună măsură rolul care le-a revenit. Din păcate, nu acelaşi lucru se poate spune despre restul distribuţiei. Lăsând la o parte pentru o clipă boroboaţele uriaşului „vierme" oferit de profesorul de îngrijire a creaturilor magice, Silvanus Kettleburn, elementul uman s-a dovedit dezastruos pentru piesa noastră. În rolul său de director, profesorul Beery a fost periculos de miop faţă de încurcăturile emoţionale ce se coceau chiar sub nasul lui. Habar n-a avut că elevii care-i interpretau pe Sir Nenoroc şi Amata fuseseră îndrăgostiţi unul de altul până cu o oră înainte de ridicarea cortinei, moment în care „Sir Nenoroc" şi-a transferat afecţiunea asupra „Ashei".

E suficient să spunem că eroii noştri n-au izbutit să ajungă pe culmea dealului. Cortina abia se ridicase, când „viermele" profesorului Kettleburn – care s-a dovedit a fi un Cenuşar[5] asupra căruia fusese făcut un Farmec de Ghiftuire – a explodat într-o puzderie de praf şi scântei, umplând Marea Sală de fum şi bucăţi de decor. În vreme ce enormele ouă înflăcărate pe care creatura le depusese la poalele „dealului" meu au aprins podelele de lemn, „Amata" şi „Asha" s-au aruncat una asupra alteia, duelându-se cu atâta ferocitate, încât profesorul Beery a fost prins la mijloc şi Sala a trebuit evacuată, fiindcă infernul care se dezlănţuise pe scenă ameninţa să înghită

[5] Vezi *Animale fantastice și unde pot fi găsite*, pentru o descriere detaliată a acestei creaturi ciudate, care n-ar trebui cu niciun chip introdusă de bunăvoie într-o încăpere cu pereții din lemn și nici supusă vreunei Farmec de Ghiftuire.

totul în jur. Divertismentul din seara aceea s-a încheiat într-un salon de spital; a fost nevoie de câteva luni pentru ca Sala Mare să scape de mirosul acru de fum de lemn şi chiar de mai multe pentru ca ţeasta profesorului Beery să revină la dimensiunile ei normale, iar profesorul Kettleburn să iasă din perioada de eliberare condiţionată.[6]

Directorul Armando Dippet a interzis orice viitoare pantomimă – o mândră tradiţie non-teatrală, care la Hogwarts este respectată şi astăzi.

Lăsând la o parte eşecul nostru dramatic, *Fântâna norocului fără cusur* este, probabil, cea mai cunoscută dintre poveştile lui Beedle, cu toate că şi ea, la fel ca *Vrăjitorul şi oala săltăreaţă,* are detractorii săi. Nu puţini au fost părinţii care au cerut eliminarea acestei poveşti din biblioteca de la Hogwarts, printre aceştia aflându-se – ca o coincidenţă – un urmaş al lui Brutus Reacredinţă şi la un moment dat membru al consiliului de conducere de la Hogwarts, Lucius Reacredinţă.

Domnul Reacredinţă a înaintat cererea de interzicere a poveştii scriind astfel:

Orice lucrare de ficţiune sau non-ficţiune care ilustrează împerecherea între vrăjitori şi Încuiaţi trebuie eliminată de pe rafturile de la Hogwarts. Nu vreau ca fiul meu să fie astfel influenţat să îşi întineze puritatea sângelui

[6] Profesorul Kettleburn a trecut prin nu mai puţin de şaizeci şi două de perioade de eliberare condiţionată în cursul activităţii sale ca profesor de îngrijire a creaturilor magice. Relaţiile lui cu predecesorul său de la Hogwarts, profesorul Dippet, au fost întotdeauna tensionate, acesta din urmă considerându-l oarecum nesăbuit. Când am preluat eu funcţia de director însă, profesorul Kettleburn se îmblânzise deja considerabil, deşi au existat întotdeauna unii care întreţineau cinica opinie că, având rămase doar unul şi jumătate dintre membrele lui originale, era forţat oricum să ia viaţa mai uşor.

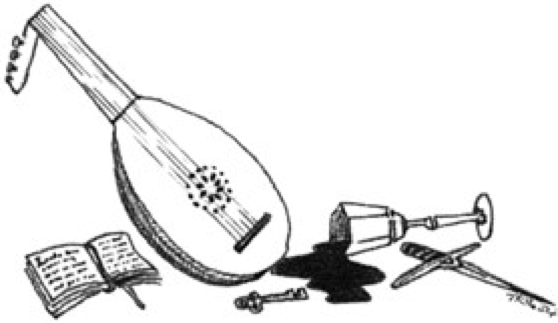
citind poveşti care promovează căsătoriile între vrăjitori şi Încuiaţi.

Refuzul meu de a scoate cartea din bibliotecă a fost susţinut de majoritatea consiliului de conducere. I-am replicat în scris domnului Reacredinţă, explicându-i astfel decizia mea:

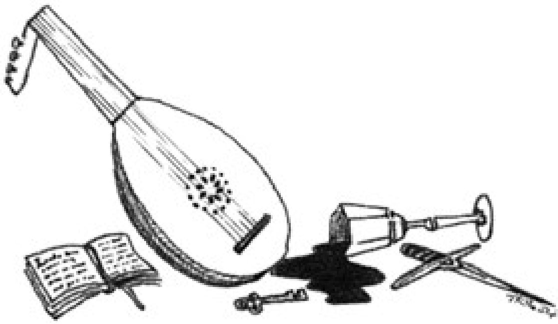
Aşa-numitele familii cu sânge pur îşi afirma pretinsa puritate negând, nerecunoscând sau minţind cu privire la Încuiaţii sau copiii Încuiaţilor din arborele lor genealogic. Apoi încearcă să-şi impună ipocrizia asupra noastră, a tuturor, cerându-ne să interzicem lucrări care tratează adevărurile negate de ei. *Nu* există în prezent niciun vrăjitor şi nici-o vrăjitoare care să nu aibă în vene şi sânge de Încuiat; de aceea, consider că ar fi deopotrivă ilogic şi imoral să elimin din tezaurul de cunoştinţe al elevilor *noştri* operele cu acest subiect.[7]

Acest schimb de replici a marcat începutul îndelungatei campanii duse de domnul Reacredinţă pentru a mă îndepărta din postul de director la Hogwarts, dar şi al campaniei mele de a-l înlocui din funcţia de Devorator al Morţii favorit al Lordului Cap-de-Mort.

[7] Răspunsul meu l-a determinat pe domnul Reacredinţă să-mi expedieze alte câteva misive, dar cum acestea conţineau în mare parte remarci injurioase la adresa sănătăţii mele mintale, a originilor şi a igienei mele, relevanţa lor pentru acest comentariu este inexistentă.

3

Inima păroasă a vrăjitorului

A fost odată un tânăr vrăjitor frumos, bogat şi talentat, care a observat că, atunci când se îndrăgosteau, prietenii lui parcă se prosteau, zbenguindu-se, împopoţonându-se, pierzându-şi pofta de mâncare şi demnitatea. Astfel, tânărul vrăjitor a hotărât că el nu va cădea niciodată pradă unei asemenea slăbiciuni şi, pentru a-şi asigura imunitatea, a apelat la Magia Neagră.

Necunoscându-i taina, rudele lui râdeau de el văzându-l atât de semeţ şi de rece.

— Să vedeţi cum se va schimba, profeţeau ele, când o domniţă îi va cuceri inima!

Dar inima tânărului vrăjitor rămânea necucerită. Deşi multe domniţe erau intrigate de aerul lui superior şi puneau în aplicare cele mai subtile meşteşuguri ale lor pentru a-i face pe plac, niciuna nu reuşea să-i atingă inima.

Vrăjitorul era nespus de mândru de indiferenţa lui şi de isteţimea datorită căreia putea fi acum atât de indiferent.

Primăvara vieţii era însă pe trecute şi colegii lui au început să se căsătorească, apoi să aducă pe lume copii.

„Probabil că ei au pleavă în loc de inimi", se strâmba vrăjitorul în sinea lui, văzând maimuţărelile proaspeţilor părinţi, „secătuiţi cum sunt de grijile pentru plozii lor smiorcăiţi!"

Şi încă o dată se felicita pentru inteligenţa de care dăduse dovadă la tinereţe.

La timpul cuvenit, părinţii lui, bătrâni, au răposat. Fiul nu i-a plâns; dimpotrivă, s-a considerat fericit de dispariţia lor. Acum domnea singur în castelul familial.

După ce şi-a mutat comorile în cea mai adâncă tainiţă subterană, a început să ducă o viaţă de plăceri şi belşug, confortul său fiind unicul ţel al numeroşilor servitori pe care-i avea.

Vrăjitorul nu se îndoia că toţi ceilalţi erau striviţi de invidie văzându-i splendida şi netulburata solitudine. Teribile i-au fost prin urmare furia şi durerea când i-a auzit într-o zi pe doi dintre lacheii săi cum vorbeau despre el.

Primul povestea ce milă-i este de stăpânul care, deşi atât de puternic şi de bogat, nu era iubit de nimeni. Colegul său s-a strâmbat însă, întrebându-se care o fi motivul pentru care un om cu averi aşa de mari şi un castel ca al lui nu izbutise să-şi găsească o soţie.

Cuvintele lor erau nişte lovituri cumplite pentru orgoliul vrăjitorului, care a hotărât pe loc că va avea o soţie şi că această soţie va fi mai presus de toate celelalte soţii. Va fi de o frumuseţe uluitoare, stârnind dorinţele şi invidia

tuturor bărbaţilor care o vor vedea; va proveni dintr-o familie de vrăjitori, pentru ca vlăstarele lor să moştenească extraordinare talente magice; şi va avea o avere cel puţin egală cu a sa, pentru ca bunăstarea lui să fie în continuare asigurată, în ciuda numărului mai mare de membri ai familiei.

Poate că vrăjitorului i-ar fi trebuit cincizeci de ani pentru a găsi o astfel de femeie, dar întâmplarea a făcut ca, în chiar a doua zi după ce a luat această hotărâre, o fecioară exact aşa cum şi-o dorea să sosească în sat pentru a-şi vizita rudele.

Era o vrăjitoare cu un har deosebit şi foarte bogată. Frumuseţea îi era atât de mare, încât încălzea inima tuturor celor care o vedeau – a tuturor, cu o singură excepţie: inima vrăjitorului nu simţea absolut nimic. Totuşi, fata era exact cea pe care o căuta, aşa că a început să-i facă curte.

Toţi cei care observau schimbarea intervenită în atitudinea lui se arătau uluiţi şi-i spuneau fetei că reuşise acolo unde sute altele dăduseră greş.

Tânăra era deopotrivă fascinată şi dezgustată de atenţiile vrăjitorului. Simţea răceala care se ascundea dincolo de vorbele lui dulci şi nu întâlnise niciodată pe cineva atât de ciudat şi de distant. Rudele ei însă îl considerau o partidă excelentă şi, nerăbdătoare să încheie alianţa, au acceptat invitaţia vrăjitorului la un mare ospăţ în cinstea fetei.

Masa a fost aranjată cu tacâmuri de argint şi aur, cu cele mai savuroase vinuri şi cele mai gustoase mâncăruri. Menestrelii cântau la lăute cu corzi de mătase, despre o dragoste pe care stăpânul lor n-o simţise niciodată. Fata

era aşezată pe un tron alături de vrăjitor, iar acesta îi vorbea cu voce joasă, rostind cuvinte delicate pe care le împrumutase de la poeţi, fără a avea însă habar de adevărata lor semnificaţie.

Nedumerită, fata l-a ascultat şi în cele din urmă i-a spus:

— Vorbeşti frumos, domnule vrăjitor, şi aş fi încântată de atenţiile domniei tale, dacă aş crede că ai într-adevăr o inimă.

Vrăjitorul zâmbi şi-i răspunse că nu trebuie să-şi facă temeri din această pricină. Rugând-o să-l însoţească, o conduse afară din sala de ospăţ, până în tainiţa subterană unde-şi ţinea cele mai de preţ comori.

Acolo, într-o fermecată casetă de cristal, se afla inima pulsând a vrăjitorului. Despărţită de atâta vreme de ochii, urechile şi degetele lui, nu fusese niciodată atinsă de frumuseţe, de un glas muzical sau de o piele mătăsoasă. Fata s-a înspăimântat cumplit văzând-o, fiindcă inima era stafidită şi acoperită cu fire de păr lungi şi negre.

— Oh, ce-ai făcut? plânse ea. Pune-o înapoi unde-i e locul, te implor!

Pentru a-i face pe plac, vrăjitorul îşi scoase bagheta, descuie caseta de cristal, îşi despică pieptul şi aşeză inima păroasă în spaţiul gol, pe care aceasta-l ocupase cândva.

— Acum eşti vindecat şi vei cunoaşte dragostea adevărată! strigă fata, îmbrăţişându-l.

Atingerea braţelor ei albe şi moi, susurul răsuflării ei în urechea lui, parfumul părului ei bogat şi auriu – toate îi străpunseră ca nişte suliţe inima renăscută. Dar în lungul ei exil se întâmplase ceva ciudat, în întunecimea la care

fusese condamnată devenise oarbă şi sălbatică, iar acum nutrea pofte perverse şi copleşitoare.

Oaspeţii observaseră între timp absenţa gazdei şi a fetei. La început nu s-au îngrijorat, dar pe măsură ce orele treceau, au început să se neliniştească şi, într-un târziu, au pornit să caute prin castel.

În cele din urmă au ajuns în tainiţa de la subsol unde în faţa ochilor li s-a aşternut o privelişte oribilă.

Fata zăcea moartă pe podea, cu pieptul despicat, iar alături de ea, îngenuncheat, vrăjitorul smintit ţinea în mâna însângerată o inimă mare, de un stacojiu strălucitor, pe care o tot mângâia şi o lingea, jurându-şi să o schimbe cu a lui. În cealaltă mână avea bagheta şi cu ea încerca să-şi scoată din piept inima stafidită şi păroasă. Aceasta era însă mai puternică decât el şi nu voia nicicum să slăbească strânsoarea în care-i ţinea simţurile şi nici să se întoarcă în caseta în care stătuse închisă atâta vreme.

În faţa ochilor oripilaţi ai oaspeţilor, vrăjitorul îşi azvârli bagheta din mână şi înhăţă un pumnal de argint. Jurând că niciodată nu se va lăsa stăpânit de propria-i inimă, şi-o smulse din piept.

Preţ de o clipă rămase în genunchi, triumfător, cu câte o inimă în fiecare mână, apoi se prăbuşi peste trupul întins al fetei şi muri.

Albus Dumbledore despre Inima păroasă a vrăjitorului

Aşa cum am văzut deja, primele două poveşti ale lui Beedle au atras critici prin subiectele lor – generozitatea,

toleranţa şi iubirea. Însă *Inima păroasă a vrăjitorului* nu pare să fi fost modificată sau contestată în sutele de ani care s-au scurs de când a fost scrisă; aşa cum am citit-o eu, în scrierea runică originală, povestea semăna aproape perfect cu cea pe care o ştiam de la mama. Acestea fiind zise, *Inima păroasă a vrăjitorului* este de departe cea mai oribilă dintre creaţiile lui Beedle, mulţi părinţi refuzând să le-o spună copiilor înainte ca aceştia să împlinească o vârstă suficient de mare pentru a nu mai avea coşmaruri.[8]

Şi atunci, cum de a supravieţuit această poveste macabră?

Aş spune că *Inima păroasă a vrăjitorului* a rezistat intactă în decursul veacurilor pentru că se adresează acelei laturi întunecate existente în noi toţi şi se referă la una dintre cele mai mari şi mai puţin recunoscute ispite ale magiei: năzuinţa către invulnerabilitate.

Desigur, o asemenea năzuinţă nu este decât o fantasmagorie nebunească. Niciun om în viaţă, fie el bărbat sau femeie, cu talente magice sau nu, nu a fost ferit în cursul vieţii de o formă anume de vătămare fizică, mentală sau emoţională. Totuşi, noi, vrăjitorii, părem a fi în mod deosebit predispuşi la ideea că lumea poate fi făcută să se

[8] În conformitate cu propriul ei jurnal, Beatrix Bloxam nu şi-a revenit niciodată după ce a auzit-o, fără să vrea, pe mătuşa ei spunându-le această poveste verilor ei mai mari. „Dintr-o pură întâmplare, urechiuşa mea s-a lipit de gaura cheii. Nu-mi pot închipui decât că groaza m-a paralizat, fiindcă am auzit fără să vreau toată dezgustătoarea poveste, ca să nu mai menţionez şi sinistrele detalii ale nefericit de jenantei aventuri a unchiului meu, Nobby, cu cotoroanţa locală şi un sac de Bulbi Ţopăitori. Şocul aproape că m-a ucis; am zăcut la pat o săptămână şi atât de traumatizată am fost, încât am căpătat obiceiul de a merge în somn la aceeaşi gaură de cheie în fiecare noapte, cel puţin până ce dragul meu *papa,* având în minte doar binele meu, a făcut asupra uşii respective un Farmec Lipicios, care funcţiona doar la ora de culcare." Se pare că Beatrix n-a găsit nicio modalitate de a modifica povestea astfel încât să fie potrivită pentru urechile delicate ale copiilor, fiindcă nu a rescris-o ca s-o publice în volumul *Poveştile ciupercii otrăvitoare.*

conformeze voinţei noastre. Tânărul vrăjitor[9] din această poveste, spre exemplu, consideră că, dacă s-ar îndrăgosti, şi-ar pune în pericol siguranţa şi confortul personal. Pentru el, dragostea este o umilinţă, o slăbiciune, o secătuire a resurselor sale materiale şi emoţionale.

Desigur, comerţul vechi de secole cu licori şi poţiuni de dragoste demonstrează că vrăjitorul nostru nu este deloc singur în încercarea de a controla cursul imprevizibil al iubirii.

Încercarea de a găsi o adevărată poţiune de dragoste[10] continuă şi astăzi, dar deocamdată nu a fost preparat un astfel de elixir, iar cei mai de seamă specialişti în poţiuni au îndoieli că va putea fi vreodată preparat. Însă eroul acestei poveşti nu este interesat nici măcar de un simulacru de iubire pe care l-ar putea crea şi distruge după bunul lui plac. El vrea să rămână de-a pururi neafectat de ceea ce el consideră a fi o boală şi, prin urmare, înfăptuieşte un act de Magie Neagră care n-ar fi posibil în afara cărţilor de poveşti: îşi scoate inima şi o păstrează încuiată, afară din piept.

---

[9] Termenul „vrăjitor" este foarte vechi. Deşi uneori este utilizat cu acelaşi sens ca „magician", iniţial îi desemna pe cei cu vaste cunoştinţe în domeniul duelurilor şi al magiei marţiale în general. De asemenea, era acordat ca titlu onorific acelor vrăjitori care aveau la activ fapte de bravură, aşa cum Încuiaţii erau uneori înnobilaţi pentru acte de vitejie. Numindu-l pe tânărul din această poveste „vrăjitor", Beedle sugerează că el era deja recunoscut ca fiind deosebit de priceput în magia agresivă. În zilele noastre, vrăjitorii folosesc termenul „vrăjitor" cu unul dintre următoarele două sensuri: pentru a descrie un magician cu o înfăţişare neobişnuit de fioroasă, ori ca un titlu menit să denote abilităţi sau reuşite excepţionale. Astfel, Dumbledore însuşi era Vrăjitor Şef al Vrăjustiţiei. JKR

[10] Hector Dagworth-Granger, fondatorul Extraordinarei Societăţi a Poţioniştilor, explică: „Poţioniştii pricepuţi pot induce pasiuni puternice, dar nimeni n-a izbutit încă să creeze acel sentiment necondiţionat, de nezdruncinat şi etern care se numeşte «dragoste»".

Asemănarea dintre această acţiune şi crearea unui Horcrux a fost remarcată de numeroşi scriitori.

Deşi nu caută se evite moartea, eroul lui Beedle desparte ceea ce, în mod neîndoielnic, nu a fost creat pentru a fi despărţit – trupul şi inima, nu sufletul – şi astfel încalcă cea dintâi dintre Legile Fundamentale ale Magiei, enunţate de Adalbert Waffling:

Vâră-ţi nasul în cele mai adânci mistere – sursa vieţii, esenţa sinelui – numai dacă eşti pregătit pentru cele mai periculoase şi mai teribile consecinţe.

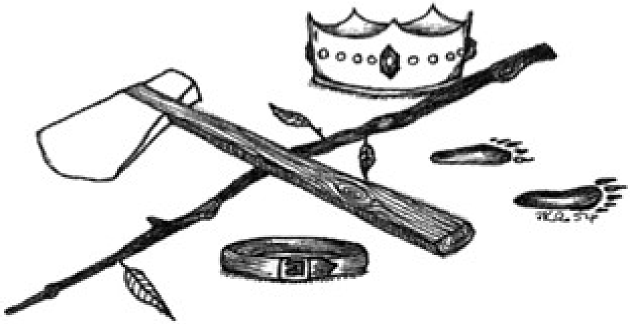
Şi, fireşte, în încercarea sa de a deveni super-uman, tânărul nesăbuit din povestea noastră ajunge să fie inuman. Inima pe care a încuiat-o departe de pieptul lui se stafideşte şi se acoperă cu păr – simbolizând astfel decăderea stăpânului ei până la stadiul de fiară sălbatică. Şi în final vrăjitorul devine un animal violent, care înhaţă cu forţa ceea ce-şi doreşte şi moare apoi într-o inutilă încercare de a redobândi ceea ce nu-i mai stă acum în putinţă: o inimă umană.

Deşi oarecum demodată, expresia „a avea o inimă păroasă" a intrat în vocabularul de zi cu zi, pentru a desemna un vrăjitor insensibil şi nepăsător. Mătuşa mea, Honoria, a pretins întotdeauna că a rupt logodna cu un vrăjitor de la Biroul pentru Utilizarea Improprie a Magiei pentru că, în timp, a descoperit că respectivul avea „o inimă păroasă". (S-a zvonit însă că mătuşa l-a prins de fapt

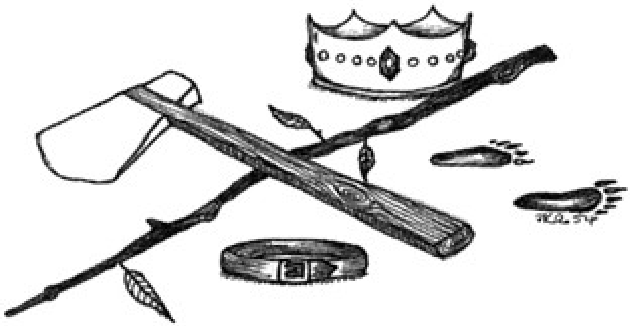
mângâind nişte Horklumpi[11], lucru care i s-a părut de nesuportat.) Recent, lucrarea *Inima Păroasă: Ghid pentru vrăjitorii care nu se implică*[12] a devenit una dintre cele mai bine vândute cărţi.

[11] Horklumpii sunt nişte creaturi aidoma unor ciuperci roz, ţepoase. Este foarte greu de înţeles de ce ar dori cineva să mângâie aşa ceva. Pentru informaţii suplimentare, vezi *Animale fantastice şi unde pot fi găsite*.

[12] A nu fi confundată cu *Bot Păros, Inimă Umană*, o înduioşătoare poveste a luptei unui om cu licantropia.

4

Rabbitty Babbytty şi ciotul ei hohotitor

Cu mult timp în urmă, într-o ţară îndepărtată, trăia un rege nătâng, care a hotărât că doar el se cuvine să aibă puteri magice.

De aceea, i-a ordonat comandantului armatelor sale să formeze o Brigadă de Vânători de Vrăjitori, pe care i-a înarmat cu o haită de dulăi negri, fioroşi. De asemenea, a cerut ca în fiecare sat şi oraş de pe cuprinsul regatului să se citească următoarea proclamaţie: „Se caută pentru rege un Instructor de Magie."

Niciun vrăjitor şi nicio vrăjitoare demni de acest nume nu a îndrăznit să se ofere voluntar pentru acest post, fiindcă toţi se ascundeau de Brigada Vânătorilor de Vrăjitori.

Dar un şarlatan şiret, fără pic de puteri magice, şi-a dat seama că are şansa de a se îmbogăţi şi a sosit la palat, pretinzând că este un vrăjitor excepţional de talentat.

După ce a încropit câteva trucuri simple, care l-au convins pe regele nătâng de puterile sale magice,

şarlatanul a fost imediat numit Mare Vrăjitor Şef, Maestrul Personal de Magie al Regelui.

Şarlatanul i-a cerut apoi suveranului să-i dea un sac mare plin cu aur, pentru a putea cumpăra baghete şi alte instrumente magice necesare. A mai vrut de asemenea câteva rubine mari, cu care să facă farmece de tămăduire, şi o cupă sau două din argint, pentru prepararea şi fermentarea poţiunilor. Iar regele nătâng i le-a dat pe toate.

Şarlatanul a dus comorile acasă la el, după care s-a întors la palat. Nu ştia însă că este urmărit de o bătrână care locuia într-o colibă, la marginea curţilor regale. Babbity, căci aşa o chema, era spălătoreasă care avea grijă ca aşternuturile de la palat să fie mereu albe, moi şi parfumate. Trăgând cu ochiul pe după cearşafurile întinse la uscat, ea l-a văzut pe şarlatan cum rupe două rămurele dintr-unul dintre copacii regelui şi dispare apoi în palat.

Şarlatanul i-a întins monarhului o rămurea şi l-a asigurat că este o baghetă cu puteri excepţionale.

— Dar nu-şi va arăta puterea, a adăugat el, decât dacă vă veţi dovedi demn de ea.

În fiecare dimineaţă, şarlatanul şi regele nătâng ieşeau în curţile palatului, bâţâiau din rămurele şi strigau în gura mare aiureli. Şarlatanul avea grijă să mai facă şi alte trucuri, pentru ca regele să nu se îndoiască de uriaşul har al Marelui Vrăjitor şi de puterile baghetelor pentru care plătise atâta aur.

Într-o dimineaţă, în vreme ce şarlatanul şi regele nătâng fluturau din rămurele, ţopăiau în cerc şi bălmăjeau vorbe fără înţeles, la urechile suveranului a ajuns un hohotit zgomotos. Babbitty, spălătoreasă, privea de la

fereastra cocioabei şi râdea atât de tare, încât în scurt timp nu s-a mai putut ţine pe picioare şi a dispărut din vedere.

— Probabil că arăt tare lipsit de eleganţă, dacă bătrâna spălătoreasă râde astfel de mine! spuse regele, după care se opri din ţopăit şi din fluturat bagheta, încruntându-se. M-am plictisit de atâtea exerciţii! Când voi fi gata să fac vrăji adevărate în faţa supuşilor mei, Vrăjitorule?

Şarlatanul încercă să-şi liniştească elevul, asigurându-l că în curând va izbuti să facă magii şi farmece uluitoare, dar râsul spălătoresei îl rănise pe rege mai rău decât îşi închipuia şarlatanul.

— Mâine, spuse monarhul, vom invita curtea întreagă să vadă ce vrăji face Maiestatea Sa!

Auzind aceste cuvinte, şarlatanul îşi dădu seama că a venit vremea să-şi ia comoara şi s-o şteargă.

— Din păcate, Maiestate, e cu neputinţă! Am uitat să-i spun Maiestăţii Tale că mâine trebuie să pornesc într-o lungă călătorie...

— Dacă părăseşti palatul fără voia mea, Vrăjitorule, Brigada de Vânători de Vrăjitori îţi va lua urma cu dulăii ei! Mâine dimineaţă mă vei ajuta să-mi dovedesc harul magic în faţa lorzilor şi a doamnelor mele şi, dacă râde cineva de mine, îţi voi tăia capul!

Regele se întoarse în palat ca o furtună, lăsându-l pe şarlatan singur şi speriat. Nici toată şiretenia lui nu-l mai putea salva acum, fiindcă nu putea fugi şi nici nu-l putea ajuta pe rege cu vreo magie, de care n-avea habar.

Căutând ceva pe care să-şi verse furia şi spaima, se apropie de fereastra spălătoresei Babbitty. Privind înăuntru, zări o bătrânică aşezată la masă şi lustruind o baghetă

magică. În colţul din spatele ei, aşternuturile regelui se spălau singure într-o albie din lemn.

Şarlatanul a înţeles pe dată că spălătoreasă era o vrăjitoare adevărată şi că, ea fiind pricina necazurilor lui, tot ea i le putea rezolva.

— Baborniţo! urlă el. Hohotele tale m-au costat scump! Dacă nu vei vrea să mă ajuţi, te voi denunţa ca vrăjitoare şi pe tine te vor face bucăţele dulăii regelui!

Bătrâna Babbitty îi zâmbi şi-l asigură că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a-l ajuta.

Şarlatanul o învăţă să se ascundă în dosul unui tufiş în vreme ce regele îşi va demonstra puterile magice şi să facă ea vrăjile în locul lui, fără ca nimeni altcineva să ştie. Spălătoreasă se arătă de acord cu planul lui, dar îi spuse că are o singură întrebare.

— Dar ce se va întâmpla, dragă domnule, dacă regele va încerca o vrajă pe care Babbitty n-o poate face?

Şarlatanul se strâmbă.

— Magia ta e sigur pe măsura imaginaţiei nătângului de rege, răspunse el şi apoi plecă spre castel, încântat de isteţimea lui.

A doua zi dimineaţa, toţi lorzii şi toate doamnele de la curte se strânseseră în curtea palatului. Regele urcă pe o scenă în faţa lor, avându-l pe şarlatan alături.

— Mai întâi, voi face ca pălăria acestei doamne să dispară! anunţă el şi îndreptă rămureaua spre o doamnă de la curte.

De după un tufiş din apropiere, Babbitty îşi aţinti bagheta spre pălărie şi aceasta dispăru pe loc. Mari au fost

uimirea şi admiraţia mulţimii şi fierbinţi aplauzele pentru mândrul rege.

— Acum, voi face ca acel cal să zboare! strigă el, arătând cu rămureaua spre armăsarul său.

Din spatele tufişului, Babbitty întinse şi ea bagheta spre cal şi acesta se înălţă în aer.

Spectatorii erau şi mai încântaţi şi izbucniră în urale, entuziasmaţi de regele lor vrăjitor.

— Iar acum..., continuă acesta privind de jur-împrejur, în aşteptarea unei noi idei.

Căpitanul Brigăzii de Vânători de Vrăjitori se apropie în fugă.

— Maiestatea Ta, spuse el, chiar în această dimineaţă, Sabre a murit după ce a mâncat o ciupercă otrăvitoare. Readu-l la viaţă, Maiestate, cu bagheta magică a domniei tale!

Şi căpitanul aşeză pe scenă trupul lipsit de viaţă al celui mai mare dintre dulăii vânători de vrăjitori.

Regele nătâng îşi roti rămureaua prin aer şi apoi o îndreptă spre câinele mort. Dar, în spatele tufişului, Babbitty zâmbi şi nu se sinchisi să ridice măcar bagheta, fiindcă nicio magie nu poate readuce morţii la viaţă.

Când câinele fără viaţă nu se clinti, mulţimea începu întâi să şuşotească şi apoi să râdă în gura mare; oamenii bănuiseră că primele două reuşite ale regelui fuseseră de fapt nişte biete trucuri.

— De ce nu funcţionează? urlă regele la şarlatan, căruia îi veni în minte unicul şiretlic care-i mai rămăsese.

— Priveşte, Maiestate, acolo! strigă el, arătând spre tufişul dincolo de care se ascundea Babbitty. O văd bine, o vrăjitoare ticăloasă, care blochează magia Maiestăţii Tale

cu farmecele ei hidoase. Hei, prindeţi-o, cineva să pună mâna pe ea!

Babbitty o luă la fugă din tufiş, iar Brigada de Vânători de Vrăjitori porni pe urmele ei, asmuţind dulăii însetaţi de sânge. Dar ajungând la un mărăciniş scund, vrăjitoarea mititică se făcu nevăzută, iar când regele, şarlatanul şi toţi curtenii trecură de cealaltă parte a mărăcinişului, văzură haita de câini lătrând şi sărind în jurul unui copac bătrân şi încovoiat.

— S-a transformat într-un copac! strigă şarlatanul şi, temându-se ca nu cumva Babbitty să se preschimbe la loc în femeie şi să-l pârască, adăugă: Pune să fie tăiat copacul, Maiestate! Aşa trebuie tratate vrăjitoarele rele!

Îndată fu adus un topor şi bătrânul copac căzu sub loviturile lui, în strigătele de bucurie ale curtenilor şi ale şarlatanului.

În vreme ce toată lumea se pregătea să se întoarcă la palat, în aer se auziră deodată hohote de râs.

— Proştilor! strigă Babbitty din ciotul rămas în pământ. Niciun vrăjitor şi nicio vrăjitoare nu moare dacă-i tai în două! Luaţi toporul, dacă nu mă credeţi, şi retezaţi-l pe Marele Vrăjitor de la jumătate!

Căpitanul Brigăzii de Vânători de Vrăjitori era nerăbdător să facă o încercare, dar când ridică toporul şarlatanul căzu în genunchi, implorând milă şi mărturisindu-şi ticăloşia.

Iar pe când el era târât spre temniţă, ciotul hohotea mai tare ca oricând.

— Tăind o vrăjitoare în două, ai atras un teribil blestem asupra regatului tău! îi spuse el regelui înmărmurit. De acum înainte, fiece răutate pe care o vei

abate asupra semenilor mei, vrăjitori şi vrăjitoare, va cădea ca o lovitură de topor pe trupul tău, până ce îţi vei dori să-ţi găseşti moartea!

Auzind acest blestem, regele căzu şi el în genunchi şi-i spuse ciotului că va semna neîntârziat o proclamaţie care îi va proteja pe toţi vrăjitorii şi pe toate vrăjitoarele din regat şi le va permite să-şi vadă nestingheriţi de meşteşugul lor magic.

— Foarte bine, răspunse ciotul, dar încă nu i-ai cerut iertare lui Babbitty!

— Orice, orice, fac orice! strigă nătângul rege, frângându-şi mâinile în faţa ciotului.

— Vei ridica peste mine o statuie în cinstea sărmanei spălătorese, continuă ciotul, o statuie a lui Babbitty, care să-ţi amintească mereu de nesocotinţa ta.

Regele încuviinţă pe loc şi făgădui să-l tocmească pe cel mai priceput sculptor din regat, care să lucreze o statuie din aur curat. Apoi, plin de ruşine şi însoţit de lorzii şi de doamnele sale, se întoarse la palat. În urma lor, ciotul râdea încă în hohote.

Când nu mai rămase în jur nici picior de om, dintr-o vizuină săpată între rădăcinile ciotului se ivi un iepure bătrân şi grăsun, cu mustăţi lungi şi o baghetă în dinţi. Babbitty îşi luă tălpăşiţa şi se duse departe. De atunci, o statuie de aur se înalţă peste ciot, iar în acel regat niciun vrăjitor şi nicio vrăjitoare n-au mai fost persecutaţi vreodată.

Albus Dumbledore despre Rabbitty Babbitty şi ciotul ei hohotitor

Babitty Rabbitty şi ciotul ei hohotitor este, din multe puncte de vedere, cea mai „reală" dintre poveştile lui Beedle, prin aceea că vrăjile pe care le descrie respectă aproape în întregime legile cunoscute ale magiei. Aceasta este povestea prin care mulţi dintre noi au descoperit că nici magia nu-i mai poate aduce înapoi pe cei răposaţi – şi ce mai şoc şi ce dezamăgire a fost, convinşi cum eram, în copilărie, că părinţii noştri vor putea readuce la viaţă, cu o fluturare a baghetei, câinii şi pisicile care muriseră. Deşi au trecut aproape şase sute de ani de când Beedle a scris această poveste, răstimp în care am născocit nenumărate modalităţi prin care să păstrăm iluzia prezenţei neîntrerupte printre noi a celor dragi[13], vrăjitorii încă n-au descoperit o cale prin care să reunească trupul şi sufletul odată ce moartea a survenit. Aşa cum scria eminentul filozof al vrăjitoriei Bertrand de Pensées-Profondes în remarcabila sa lucrare intitulată *Un Studiu Asupra Posibilităţii de Inversare a Efectelor Concrete şi Metafizice ale Morţii Naturale, Îndeosebi cu Privire la Reintegrarea Esenţei cu Materia:* „Renunţă! Nu vei reuşi niciodată!"

Povestea lui Babbitty Rabbitty ne oferă însă una dintre primele menţionări literare ale unui Animag, căci

[13] Fotografiile şi portretele vrăjitoreşti se mişcă şi (în cazul celor din urmă) vorbesc exact ca subiecţii lor. Există şi alte obiecte rar întâlnite, precum Oglinda lui Erised, care pot oferi o imagine statică a celui drag şi răposat. Fantomele sunt versiuni transparente, mişcătoare, vorbitoare şi gânditoare ale vrăjitorilor şi vrăjitoarelor care şi-au dorit, dintr-un motiv sau altul, să rămână pe pământ după moarte. JKR

spălătoreasă Babbitty posedă rarisima abilitate magică de a se transforma în orice animal, după dorinţă.

Animagii reprezintă doar un mic procent din totalul populaţiei vrăjitoreşti. Reuşita unei transformări perfecte, spontane, din om în animal necesită studiu îndelungat şi practică asiduă, mulţi magi considerând că pot găsi ceva mai bun de făcut cu timpul lor.

Desigur, aplicarea în practică a unui asemenea talent este limitată, cu excepţia cazurilor în care subiectul resimte o mare nevoie să se ascundă sau să se deghizeze. Acesta este motivul pentru care Ministerul Magiei a insistat asupra unui recensământ al Animagilor, fiindcă neîndoielnic acest tip de magie poate fi de mare folos celor dedaţi la activităţi clandestine, infracţionale sau chiar criminale.[14]

Dacă a existat într-adevăr o spălătoreasă cu puterea de a se transforma într-un iepure – iată o chestiune încă dezbătută; unii istorici ai magiei au sugerat că Beedle s-a inspirat pentru personajul Babbitty din viaţa celebrei vrăjitoare franceze Lisette de Lapin, condamnată pentru vrăjitorie la Paris, în 1422.

Spre uimirea paznicilor ei Încuiaţi, care după aceea au fost judecaţi fiindcă ar fi ajutat-o să evadeze, Lisette a dispărut din celula ei cu o noapte înainte de ziua execuţiei. Deşi nu s-a dovedit niciodată că Lisette era un Animag care a izbutit să se strecoare printre barele de la fereastra

[14] Profesoara McGonagall, directoarea de la Hogwarts, m-a rugat să precizez că ea a devenit un Animag ca rezultat al amplelor sale cercetări în vastul domeniul al Transfigurării şi că nu şi-a folosit niciodată această abilitate de a se transforma într-o pisică tărcată în vreun scop ilegal, păstrând-o doar pentru îndatoririle ce-i reveneau în cadrul Ordinului Phoenix, unde deghizările şi secretele erau imperative. JKR

celulei, un iepure mare şi alb a fost văzut după aceea traversând Canalul Mânecii într-un ceaun pe care fusese fixată o pânză şi, mai târziu, un iepure similar a devenit sfetnic de încredere la curtea regelui Henric al VI-lea.[15]

Regele din povestea lui Beedle este un Încuiat nesăbuit, care se teme de magie şi totodată jinduieşte la ea. El crede că poate deveni vrăjitor învăţând nişte incantaţii şi fluturând o baghetă.[16]

În plus, habar nu are de adevărata natură a magiei şi a vrăjitorilor şi, prin urmare, înghite pe nerăsuflate minciunile gogonate îndrugate de şarlatan şi de spălătoreasă. Acest lucru este tipic pentru modul în care gândesc unii Încuiaţi: în ignoranţa lor, sunt gata să creadă tot felul de absurdităţi despre magie, inclusiv ideea că Babbitty s-a transformat într-un copac ce poate vorbi şi gândi.

(Merită să remarcăm, odată ce am ajuns aici, că, deşi Beedle apelează la trucul copacului vorbitor pentru a ne demonstra cât de ignorant e regele Încuiat, el ne cere

---

[15] ? Acest lucru a contribuit la reputația de instabilitate mentală a respectivului rege.

[16] Aşa cum studiile asidue efectuate la Departamentul Misterelor au demonstrat încă din 1672, vrăjitorii şi vrăjitoarele se nasc astfel, nu devin cu timpul. Deşi o abilitate magică „spontană" se manifestă uneori la cei ce aparent nu au origini vrăjitoreşti (mai multe studii ulterioare au sugerat însă că în aceste cazuri a existat undeva, în arborele genealogic, un vrăjitor sau o vrăjitoare), Încuiaţii nu pot face acte de magie. Cele mai bune – sau mai rele – lucruri la care pot spera sunt efectele întâmplătoare şi incontrolabile generate de o baghetă magică autentică; fiind un instrument prin care acţionează puterea magică, bagheta păstrează uneori în ea o anume forţă reziduală, ce se poate manifesta din când în când; vezi şi notele referitoare la tradiţia baghetelor, din *Povestea celor trei fraţi*.

totodată că credem că Babbitty poate vorbi chiar dacă s-a preschimbat în iepure.

O fi aceasta o licenţă poetică, dar eu cred mai degrabă că Beedle a auzit doar despre existenţa Animagilor, fără a întâlni de fapt vreunul, fiindcă aceasta este unica libertate pe care şi-o asumă referitor la magie în povestea de faţă. Animagii nu păstrează darul vorbirii atunci când sunt în formă animală, deşi capacităţile umane de gândire şi raţionare le rămân intacte. Aceasta este, aşa cum ştie orice copil de şcoală, deosebirea fundamentală dintre a fi un Animag şi a te Transfigura într-un animal. În acest din urmă caz, respectivul devine animal pe de-a-ntregul, ceea ce înseamnă că nu mai are puteri magice, nu ştie că a fost anterior vrăjitor şi are nevoie de cineva care să-l Transfigureze înapoi la forma lui originală.)

Cred, de asemenea, că, atunci când a zugrăvit-o pe eroina lui prefăcându-se că se transformă în copac şi ameninţându-l pe rege cu suferinţe ca acelea stârnite de loviturile de topor, Beedle s-a inspirat din adevăratele tradiţii şi practici magice. Copacii şi lemnul de bună calitate pentru baghete magice au fost dintotdeauna strict protejate de fabricanţii de baghete şi tăierea unor asemenea copaci pentru a-i fura riscă să atragă nu numai răzbunarea Ploconeilor[17] care îşi au cuibul acolo, ci şi efectele nedorite ale farmecelor de protecţie plasate de proprietari asupra lor. Pe vremea lui Beedle, Blestemul Cruciatus nu fusese încă declarat ilegal de Ministerul

[17] Pentru o descriere detaliată a acestor ciudate creaturi arboricole, vezi *Animale fantastice și unde pot fi găsite*.

Magiei[18] şi ar fi putut produce exact senzaţia cu care îl ameninţă Babbitty pe rege.

[18] Blestemele Cruciatus, Imperius și Abracadabra au fost clasificate ca De Neiertat în 1717, iar utilizarea lor atrăgea pedepse severe.

5

Povestea celor trei fraţi

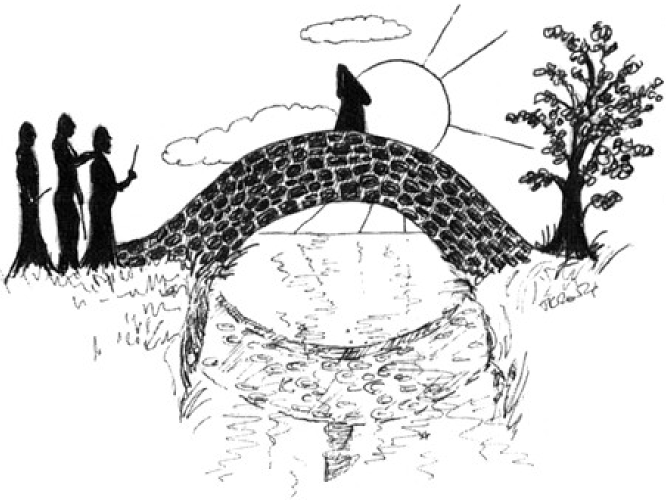
Au fost odată ca niciodată trei fraţi care călătoreau de-a lungul unui drum pustiu şi şerpuitor, la asfinţit...

La un moment dat, fraţii au ajuns la un râu care era prea adânc pentru a putea fi trecut cu piciorul şi prea periculos pentru a fi trecut înot. Cu toate acestea, cei trei fraţi erau iniţiaţi în artele magiei, aşa că îşi fluturară pur şi simplu baghetele şi creară un pod peste apa învolburată. Ajunseră la jumătatea lui, când în cale le apăru o siluetă cu glugă.

Şi moartea le vorbi. Era supărată că fusese vitregită de trei noi victime, fiindcă, de obicei, călătorii se înecau în râu. Dar moartea fu şireată. Se prefăcu şi îi felicită pe cei trei fraţi pentru vraja pe care o făcuseră şi le spuse că

fiecare dintre ei câştigase un premiu pentru că fusese destul de isteţ încât să scape cu viaţă.

Aşadar, fratele cel mare, care era mereu gata de luptă, ceru cea mai puternică baghetă dintre toate câte existaseră până atunci, o baghetă care să câştige mereu dueluri pentru

stăpânul său, o baghetă demnă de un vrăjitor care biruise moartea! Aşadar, moartea traversă spre un soc de pe malul râului, făuri o baghetă dintr-o ramură a acestuia şi i-o dădu fratelui celui mare.

Apoi, fratele mijlociu, care era un bărbat arogant, decise să umilească şi mai mult moartea şi ceru puterea de a-i aduce pe alţii înapoi din morţi. Aşa că moartea ridică o piatră de pe malul râului şi i-o dădu fratelui mijlociu, spunându-i că piatra avea puterea de a aduce oamenii din morţi.

În cele din urmă, moartea îl întrebă şi pe mezin ce îşi dorea. Fratele cel mic era cel mai modest şi, de asemenea, cel mai înţelept dintre ei, şi nu avu încredere în moarte. Aşa că ceru ceva care să îi permită să plece de acolo fără ca ea să-l poată urma. Şi Moartea îi dădu, reticentă, propria sa Pelerină Invizibilă.

Apoi, moartea s-a dat la o parte şi i-a lăsat pe cei trei fraţi să îşi continue drumul şi aşa şi făcură, vorbind între ei şi minunându-se de aventura prin care tocmai trecuseră şi admirând darurile primite de la moarte.

Până la urmă, fraţii porniră fiecare pe drumul lui.

Primul frate călători încă o săptămână sau mai mult; ajunse într-un sat îndepărtat şi căută un vrăjitor cu care să se certe. Fireşte, având ca armă Bagheta din Soc, nu putu decât să câştige duelul care se iscă. Lăsându-şi adversarul fără suflare la pământ, fratele cel mare se duse apoi la un

han, unde începu să se laude cât îl ţinea gura cu bagheta pe care o primise de la moarte şi cum ea îl făcea invincibil.

Chiar în seara aceea, un alt vrăjitor se strecură în camera fratelui celui mare, în timp ce acesta zăcea pe pat, burduşit cu vin. Hoţul luă bagheta şi, pentru orice eventualitate, îi tăie gâtul fratelui mare.

Astfel, moartea îl luă de partea ei pe fratele cel mare.

Între timp, fratele mijlociu se dusese la el acasă, unde locuia singur. Acolo, luă piatra care avea puterea de a aduce morţii înapoi şi o întoarse de trei ori în mână. Spre uimirea şi bucuria lui, silueta unei fete pe care sperase cândva să o ia de soţie, dar ea murise înainte de vreme, apăru chiar în clipa aceea în faţa lui.

Cu toate acestea, fata era tristă şi rece, departe, de parcă un văl invizibil i-ar fi separat. Deşi se întorsese în lumea celor vii, locul ei nu era, de fapt, acolo şi suferea. Până la urmă, fratele mijlociu, înnebunit de dorinţa imposibilă de a fi cu ea, se sinucise pentru a fi cu adevărat alături de cea pe care o iubea.

Astfel, moartea îl luă lângă ea şi pe fratele mijlociu.

Însă, cu toate că îl căută ani în şir pe fratele cel mic, nu reuşi niciodată să îl găsească. Doar atunci când ajunse la o vârstă înaintată, mezinul îşi dădu până la urmă jos Pelerina Invizibilă şi i-o dădu fiului său. Şi atunci, întâmpină moartea ca pe un vechi prieten, plecă de bunăvoie cu ea şi amândoi trecură hotarul vieţii ca egali.

Albus Dumbledore despre Povestea celor trei fraţi

Această poveste a lăsat o puternică impresie asupra mea pe când eram copil. Am auzit-o prima dată la mama şi curând am început să-i cer tot mai des să mi-o spună la culcare. Acest lucru stârnea adesea certuri între mine şi fratele meu mai mic, Aberforth, căruia îi plăcea cel mai mult *Ţâmburuş, Ţapul Ţâfnos.*

Morala *Poveştii celor trei fraţi* nici n-ar putea fi mai limpede: eforturile de a păcăli sau de a învinge moartea sunt întotdeauna sortite eşecului. Cel de-al treilea frate („cel mai modest şi totodată cel mai înţelept") este singurul care înţelege că, scăpând cu greu de Moarte o dată, singura lui speranţă este să amâne cât mai mult următoarea sa întâlnire cu ea. Mezinul ştie că a te pune cu Moartea – prin violenţă, ca fratele cel mare, sau prin manipularea sinistrei arte a necromanţiei[19], precum cel mijlociu – înseamnă a te confrunta cu un inamic hotărât, care nu poate pierde.

Ironic este că în jurul acestei poveşti s-a ţesut o legendă ciudată, care contrazice mesajul originalului. Conform acestei legende, darurile pe care Moartea le oferă celor trei fraţi – o baghetă invincibilă, o piatră care poate aduce morţii înapoi şi Pelerină Invizibilă ce rezistă o veşnicie – sunt obiecte adevărate, care există în lumea reală. Mai mult decât atât, dacă o persoană este deţinătoarea de drept a tuturor celor trei obiecte, ea va

[19] Necromanția este Arta Întunecată a readucerii celor morți la viață. Așa cum lasă această poveste de înțeles clar, este o ramură a magiei care n-a funcționt niciodată. JKR

deveni „stăpâna Morţii" – expresie prin care se înţelege de obicei că va fi invulnerabilă şi chiar nemuritoare.

Poate că vom zâmbi puţin trist, înţelegând ce anume ne învaţă această poveste despre natura umană. Cea mai binevoitoare interpretare a sa ar fi „Speranţa trăieşte veşnic".[20] În ciuda faptului că, după părerea lui Beedle, două dintre cele trei obiecte sunt periculoase, în ciuda mesajului limpede că, în cele din urmă, Moartea vine pentru noi toţi, o mică parte a comunităţii vrăjitoreşti continuă să creadă că Beedle trimite prin această poveste un mesaj codificat, exact opus celui scris în paginile cărţii, şi că numai cei care fac parte din această comunitate sunt suficient de înţelepţi încât să-l înţeleagă.

Teoria lor (sau poate că „speranţa lor disperată" este o sintagmă mai potrivită) este susţinută de foarte slabe dovezi concrete. Pelerine Invizibile există şi în lumea noastră, deşi sunt rare; în poveste se menţionează însă clar că Pelerina Invizibilă este de un tip aparte, foarte durabil.[21]

În atâtea secole câte au trecut din vremea lui Beedle până astăzi, nimeni n-a spus vreodată că ar fi găsit Pelerina Invizibilă. Iată cum explică adevăraţii credincioşi acest lucru: ori urmaşii fratelui cel mic nu ştiu de unde provine Pelerina, ori ştiu şi sunt hotărâţi să dea dovadă de aceeaşi înţelepciune ca a strămoşului lor şi să nu bată toba despre ea.

---

[20] Acest citat demonstrează că Albus Dumbledore nu a fost doar extrem de instruit în domeniul vocabularului vrăjitoresc, ci și familiarizat cu scrierile poetului Încuiat Alexander Pope. JKR

[21] Pelerinele Invizibile nu sunt, în general, infailibile. Cu timpul se pot rupe sau pot deveni opace, farmecul plasat asupra lor se poate toci ori poate fi contracarat de vrăji de dezvăluire. De aceea vrăjitorii şi vrăjitoarele apelează de obicei, pentru a se camufla sau ascunde, la Vrăji de Deziluzionare. Despre Albus Dumbledore se ştia că poate face o Vrajă de Deziluzionare atât de puternic, încât devenea nevăzut fără a avea nevoie de o Pelerină Invizibilă. JKR

Fireşte, nici piatra nu a fost găsită. Aşa cum am menţionat în comentariul meu la *Babbitty Rabbitty şi ciotul ei hohotitor,* nu suntem nici astăzi capabili să înviem morţii şi avem toate motivele să credem că nici nu vom fi vreodată.

Vrăjitorii Întunericului, care au creat Inferi[22], au încercat, desigur, să dea naştere unor substitute malefice, dar acestea sunt doar nişte marionete oripilante, nicidecum oameni cu adevărat înviaţi. Mai mult decât atât, povestea lui Beedle nu lasă loc de îndoială când spune că fosta iubită a fratelui mijlociu nu s-a întors cu adevărat din morţi. Dimpotrivă, a fost trimisă de Moarte pentru a-l atrage pe fratele nesăbuit în ghearele ei şi de aceea este rece, distantă, totodată prezentă şi absentă.[23]

Şi am ajuns astfel la baghetă, iar în privinţa ei, cei care cred cu încăpăţânare în mesajul ascuns al lui Beedle se pot baza pe câteva dovezi istorice. Fiindcă au existat în decursul istoriei unii vrăjitori care – pentru a-şi satisface propriul orgoliu, pentru a-i intimida pe posibilii atacatori sau pentru că într-adevăr credeau în ceea ce spuneau – au susţinut că bagheta lor este mai puternică decât toate celelalte, ba chiar „de neînfrânt". Unii dintre aceştia au mers chiar până la a pretinde că bagheta lor este din lemn de soc, precum aceea pe care i-o dă Moartea în poveste fratelui cel mare. Baghetele de acest fel au primit multe nume, printre care „Bagheta Destinului" şi „Vergeaua Morţii".

---

[22] Inferii sunt cadavre aduse la viaţă prin intermediul Magiei Negre. JKR

[23] Mulţi critici consideră că Beedle a fost inspirat de Piatra Filozofală, care produce Elixirul Vieţii, cel ce induce nemurirea, atunci când a creat această piatră care îi poate readuce pe morţi la viaţă.

Nu este deloc surprinzător că asemenea vechi superstiţii învăluie azi baghetele magice, acestea fiind, la urma urmei, cele mai importante instrumente şi totodată arme ale vrăjitorilor şi vrăjitoarelor. Se spune că anumite baghete (şi deci proprietarii lor) sunt incompatibile unele cu altele:

Când bagheta ei şi-a lui sunt de stejar,
Căsătoria lor este-n zadar.

sau denotă anumite lipsuri de caracter:

Ulmu-i flecar, castanu-i mincinos,
Teiul e leneş, alunu-i ţâfnos.

În aceeaşi categorie de zicători neverificate în viaţa reală găsim şi:

Cu bagheta de soc n-ai noroc.

Dintr-un motiv sau altul, ori pentru că bagheta Morţii în povestea lui Beedle este din lemn de soc, ori fiindcă vrăjitorii violenţi sau avizi de putere au pretins adesea că baghetele lor sunt din aceeaşi esenţă, socul nu este foarte apreciat în rândul fabricanţilor de baghete.

Prima menţiune documentară a unei baghete confecţionate din lemn de soc, care avea puteri de temut, apare în viaţa lui Emeric, supranumit „cel Crunt" – un vrăjitor extrem de agresiv, care în primii ani ai Evului Mediu, în scurta lui existenţă, a terorizat regiunile de sud ale Angliei. Emeric a murit aşa cum a trăit, într-un duel

feroce cu un vrăjitor pe nume Egbert. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu acesta din urmă, deşi speranţa de viaţă a duelîştilor medievali era în general mică. În vremurile în care nu exista încă un Minister al Magiei, care să reglementeze utilizarea Magiei Negre, duelurile erau de obicei fatale.

Un secol mai târziu, un alt personaj detestabil, un anume Godelot, a dezvoltat studiul Magiei Negre consemnând o serie de farmece periculoase cu ajutorul unei baghete pe care o descria în jurnalul său ca „a mai ticăloasă şi mai vicleană amică a mea, cu trup de socu[24], ce ştie a face a mai rea magie". (*A Mai Rea Magie* a devenit titlul capodoperei sale.)

Aşa cum putem observa, Godelot îşi priveşte bagheta ca pe un camarad, aproape ca pe un învăţător. Cei care cunosc tradiţiile referitoare la baghete[25] vor fi de acord cu mine că ele îşi însuşesc într-adevăr priceperea celor care le utilizează, deşi această însuşire este imprevizibilă şi imperfectă.

Pentru a înţelege ce rezultate va avea o baghetă folosită de un individ anume, trebuie să luăm în considerare o serie de factori suplimentari. Oricum însă, o baghetă care a trecut, ipotetic vorbind, prin mâinile mai multor practicanţi ai Magiei Negre va manifesta cel puţin o afinitate pronunţată pentru cele mai periculoase tipuri de magie.

Majoritatea vrăjitorilor şi vrăjitoarelor preferă o baghetă care „i-a ales" pe ei, fiindcă este foarte probabil că orice baghetă la mâna a doua a deprins de la posesorul ei

[24] Un termen vechi pentru „soc".
[25] Ca mine.

anterior anumite obiceiuri incompatibile cu stilul vrăjitoresc al proprietarului actual. Practica obişnuită de a îngropa (sau arde) bagheta împreună cu deţinătorul ei odată ce acesta a murit este, de asemenea, menită s-o împiedice să preia cunoştinţe de la prea mulţi stăpâni. Însă cei care au încredere în baghetele de soc susţin că, dat fiind modul în care fidelitatea lor trece de la un posesor la altul – fiecare stăpân supunându-l pe cel anterior şi de obicei ucigându-l – ele nu sunt arse sau îngropate, ci supravieţuiesc şi acumulează cunoştinţe, forţă şi putere mult dincolo de nivelul obişnuit.

Despre Godelot se ştie că a murit în temniţă, unde fusese aruncat de fiul său smintit, Hereward. Trebuie să presupunem că Hereward i-a luat tatălui său bagheta, altfel acesta din urmă ar fi izbutit să evadeze, dar ce anume a făcut fiul cu ea nu putem şti. Cert este faptul că o baghetă numită „Solc"[26] de stăpânul ei, Barnabas Deverill, a apărut în secolul al optsprezecelea şi că Deverill a folosit-o pentru a-şi crea reputaţia de vrăjitor înfiorător, până ce domniei sale tiranice i-a pus capăt Loxias, care a luat bagheta, a rebotezat-o „Vergeaua Morţii" şi a utilizat-o pentru a-i nimici pe toţi cei care-l nemulţumeau.

Ce s-a întâmplat apoi cu bagheta este dificil de spus, dat fiind că mulţi sunt cei care susţin că i-au venit de hac lui Loxias, inclusiv propria lui mamă.

Orice vrăjitor inteligent care studiază aşa-zisa istorie a Baghetei din Soc nu poate să nu remarce un adevăr ciudat: în vreme ce fiecare dintre cei care afirmă că i-au fost stăpâni[27] insistă că era „de neînvins", faptul că a trecut prin atâtea mâini demonstrează nu numai că a fost învinsă

[26] De asemenea un termen vechi pentru „soc".

de sute de ori, dar şi că atrăgea necazurile aşa cum Ţâmburuş Ţapul Ţâfnos atrăgea muştele. În esenţă, năzuinţa de a pune mâna pe Bagheta din Soc nu face decât să confirme o observaţie pe care am avut ocazia s-o fac de multe ori în cursul îndelungatei mele vieţi: anume că oamenii au tendiţa să aleagă exact acele lucruri care sunt cele mai rele pentru ei.

Dar cine dintre noi ar fi avut înţelepciunea arătată de cel de-al treilea frate, dacă am fi putut alege dintre darurile Morţii?

Vrăjitorii şi Încuiaţii deopotrivă sunt mânaţi de dorinţa de putere. Câţi ar rezista în faţa „Baghetei Destinului"? Care fiinţă umană, după ce a pierdut pe cineva drag, s-ar putea opune ispitei de a cere Piatra Învierii? Chiar şi mie, Albus Dumbledore, mi-ar fi fost mai uşor să refuz Pelerina Invizibililă – lucru care demonstrează că, aşa înţelept cum sunt, rămân la fel de prost ca toţi ceilalţi.

[27] Nicio vrăjitoare n-a pretins vrodată că ar deține Bagheta de Soc. Înțelegeți de aici ce vreți.

children's
HIGH LEVEL GROUP
health, education, welfare.

Dragă cititorule,

Îţi mulţumesc foarte mult pentru că ai cumpărat această carte deosebită. Vreau să folosesc acest prilej pentru a-ţi explica modul în care sprijinul tău ne va ajuta să aducem o schimbare fericită în viaţa multor copii aflaţi în pericol.

Mai mult de un milion de copii trăiesc în instituţii de ocrotire pe întregul teritoriu al Europei. Contrar convingerilor încetăţenite, majoritatea *nu* sunt orfani, dar se află în grija statului deoarece familiile lor sunt sărace, disfuncţionale sau fac parte din cadrul minorităţilor etnice. Mulţi dintre ei au dizabilităţi şi handicapuri, dar nu beneficiază de niciun ajutor în domeniul sănătăţii sau al educaţiei. În unele cazuri, nu le sunt asigurate nici cele mai elementare trebuinţe ale vieţii, de pildă hrana corespunzătoare. Aproape toţi sunt lipsiţi de contactul şi de stimularea umană sau emoţională necesare.

Pentru a schimba ceva în viaţa acestor copii instituţionalizaţi şi marginalizaţi şi pentru a ne asigura că în viitor nu vor mai exista copii care să sufere astfel, eu şi J K Rowling am fondat în 2005 organizaţia caritabilă Children's

High Level Group (CHLG). Am vrut astfel să le oferim o voce acestor copii defavorizaţi, să-i ajutăm să-şi facă povestea cunoscută.

CHLG intenţionează să pună capăt instituţionalizării copiilor şi să promoveze modalităţi prin care ei să poată creşte în cadrul unor familii – în propria lor familie, alături de asistenţi maternali sau în familii adoptive – ori în comunităţi restrânse.

Campania noastră ajută aproximativ un sfert de milion de copii în fiecare an. Ea finanţează o linie telefonică specială, independentă, care oferă informaţii şi susţinere unui număr de sute de mii de copii în fiecare an. Organizăm, de asemenea, activităţi educative, printre care şi proiectele „Community Action", în care tineri din mediul educativ lucrează cu copiii cu nevoi speciale instituţionalizaţi, şi „Edelweiss", care le permite tinerilor marginalizaţi şi instituţionalizaţi să se exprime prin intermediul talentului şi al creativităţii lor. În România, CHLG a înfiinţat un consiliu naţional al copiilor, care are rolul de a reprezenta drepturile acestora şi care le oferă posibilitatea de a vorbi despre propriile lor experienţe de viaţă.

Însă doar atât putem face noi. Avem nevoie de fonduri pentru a ne continua şi a ne extinde eforturile, pentru a funcţiona în cât mai multe ţări şi a ajuta cât mai mulţi copii aflaţi în situaţii disperate.

CHLG este unică în rândul organizaţiilor non-guvernamentale din acest domeniu, prin faptul că

lucrează cu instituţiile de stat şi guvernamentale, cu societatea civilă, cu organizaţiile profesionale şi de voluntari, dar şi cu furnizorii de servicii.

CHLG intenţionează să asigure deplina implementare a prevederilor Convenţiei Naţiunilor Unite asupra Drepturilor Copilului în toate statele Europei şi, desigur, în lumea întreagă. În numai doi ani, am asistat deja autorităţile guvernamentale în dezvoltarea unor strategii menite să prevină abandonul nou-născuţilor în spitale şi să îmbunătăţească nivelul îngrijirilor acordate copiilor cu dizabilităţi şi handicapuri; de asemenea, am creat un manual al celor mai eficiente practici în domeniul dezinstituţionalizării.

Îţi suntem sincer recunoscători pentru susţinerea pe care ne-o oferi cumpărând această carte. Aceste fonduri vitale ne vor permite să ne continuăm activităţile, oferind altor sute de mii de copii şansa la o viaţă decentă şi sănătoasă.

Pentru a afla mai multe despre noi şi despre modul în care te poţi implica, te rugăm să vizitezi site-ul www.chlg.org.

Îţi mulţumesc,
Baroneasa Nicholson de Winterbourne MEP
co-preşedinte al CHLG